

NHỮNG CHUYỆN KỶ BÍ CỦA STINE

R. L. STINE'S
GHOSTS OF FEAR STREET

ÁC MỘNG
TRONG KHÔNG GIAN
BA CHIỀU

KIM ĐÔNG

NHỮNG CHUYỆN KỲ BÍ CỦA STINE

ÁC MỘNG TRONG KHÔNG GIAN BA CHIỀU

R.L.STINE'S GHOSTS OF FEAR STREET

Nightmare in 3-D, Pocket Books, 1996

Người dịch: Nguyễn Đức Nhật

Nhà xuất bản Kim Đồng

Tạo ebook: Mắt xanh

Lời giới thiệu

Nếu có dịp đi qua phố Fear, bạn nhớ đừng bỏ qua cửa hàng Năm và Mười của Sal. Anh ta bán đủ các thứ. Chính Wes Parker đã mua tấm ảnh không gian ba chiều tại đây. Cậu đã tốn mất mấy giờ đồng hồ mới nhìn ra hình ảnh ảo ba chiều bí ẩn. Rồi... chính cậu lại hối tiếc vì đã nhìn được. Bởi vật thể trong tấm ảnh cũng đang nhìn lại Wes. Lúc này nó muốn thoát ra khỏi tấm ảnh và ráo riết săn đuổi Wes.

1

- Cậu phải nheo cả hai mắt, Wes.
- Không, không phải thế Wes. Cậu hãy nheo một mắt thôi.
- Sai rồi, ngốc thật. Chỉ cần nhìn chăm chú vào hai điểm cho đến khi chúng nhòe thành ba điểm. Lúc đó cậu hãy nhìn toàn bức ảnh, cậu sẽ thấy nó.

"Nó" ở đây chính là một bức ảnh ảo, ảnh không gian ba chiều. Bức ảnh này thầy Gosling đã đưa ra vào giờ bộ môn khoa học tại lớp sáu của chúng tôi ngày hôm nay. Chúng tôi đang nghiên cứu về thấu kính và cách quan sát các sự vật.

Đã tới giờ ăn trưa mà cô bạn thân nhất của tôi, Lauren và hai cậu bạn cùng lớp khác vẫn đang cố dạy tôi cách nhìn ảnh ba chiều. Nhưng tôi biết là chúng chỉ tốn thời gian vô ích.

Tôi rưới nước sốt lên món khoai tây nghiền rồi gạt cà rốt sang một bên đĩa. Cái món cà rốt mà căng tin trường nấu này bao giờ cũng còn sượng.

- Chẳng cần đâu. - Tôi nói, tay đẩy kính của mình lên. - Dù sao tớ cũng chẳng thể nhìn được cái gì.

- Cậu có thể. - Lauren dứt khoát. - Chỉ cần luyện tập chút ít, cậu sẽ làm được.

Đó chính là điều tôi thích ở Lauren. Bạn ấy luôn suy nghĩ rất lạc quan. Tôi còn thích một điểm nữa của Lauren, đôi mắt - một đôi mắt xanh biếc. Trông chúng thật tuyệt dưới rèm tóc đen huyền của cô.

- Wes sẽ nhìn thấy cái gì đây? - Cornelia Phillip hỏi, tiến lại cạnh bàn ăn của chúng tôi.

Cornelia là một đứa trong cặp sinh đôi đáng ghét ở cạnh nhà tôi. Chị nó, Gabriella cũng đã tiến đến sát sau nó.

Gabriella đặt đĩa ăn của mình xuống bàn chúng tôi rồi ngồi xuống. Chúng làm như thể chúng tôi mời chúng ngồi cùng không bằng.

- Thế cậu sẽ nhìn thấy cái gì đây, Wes? - Gabriella nhắc lại y hệt câu hỏi của em nó ban nãy. Cặp sinh đôi này luôn thích nhúng mũi vào chuyện người khác.

Chúng cùng xoay xoay lộn tóc đuôi ngựa vàng hoe đáng vẻ chờ đợi tôi đáp lời. Hai chị em chúng cùng để một kiểu tóc chỉ khác là mỗi đứa chải ngói về một phía để người ta có thể phân biệt chúng với nhau. Ngoài ra, chúng chẳng còn một điểm nào là khác biệt, kể cả cái kiểu khịt mũi khi cười, chúng cũng giống nhau nốt.

Tôi đã từng nghe chúng khịt mũi rất nhiều lần bởi như tôi đã kể, chúng sống ngay cạnh nhà tôi tại khu phố Fear. Những ai sống ở khi phố này ắt phải có chuyện rùng rợn để kể. Nhưng quả thực nếu có ai hỏi tôi ớn cái gì nhất thì tôi sẽ nói đó chính là bọn chúng, cặp sinh đôi đáng ghét.

Chúng còn tệ hơn cả những bóng ma vẫn ẩn nấp sau các bụi cây, thoát hiện ra chực tóm lấy những ai đi ngang qua.

Tôi gọi cặp sinh đôi này là Corny và Gabby. Những cái tên hợp đấy chứ. Corny luôn có những trò đùa khó chịu mà toàn nhằm vào tôi. Nó thích làm mọi cách để biến tôi thành thằng ngốc.

Còn Gabby hay ba hoa. Nó được mệnh danh là kẻ hay ngồi lê đôi mách nhất trường trung học Shadyside. Và bạn có đoán được người mà nó hay đưa chuyện nhất không? Đúng thế, chính là tôi - Wes Parker.

- Liệu Wes sẽ nhìn thấy cái gì đây? - Giờ chúng lại đồng thanh kêu to với cái giọng cao dần cao dần.

Tôi làm bộ lơ đi. Đó là cách Lauren thường khuyên tôi. Tôi cố nhìn chăm chăm vào đĩa thức ăn của mình, nghiền chúng nát ra.

Thấy tôi không trả lời, cuối cùng Corny cũng đổi đề tài:

- Mọi người có ai nhìn thấy cái gì mà lại kinh hơn cả mắt con bò thầy Gosling đã giải phẫu chưa? - Nó hỏi, nhe nhếch cái mũi rồi nhìn chăm chú khắp lượt chờ câu trả lời.

- Chúng mình đang ăn trưa mà Cornelia. - Lauren nhắc khéo.

- Ờ, chị nghĩ hẳn nó sẽ vọt ra đầy bàn khi ông ấy rạch rộng cái mắt. - Gabby để thêm phớt lơ lơ nhắc nhở của Lauren.

Lauren và tôi cùng ợ lên một tiếng rồi đặt ngay miếng thịt ăn dở xuống. Còn hai đứa sinh đôi thì đồng thanh khịt mũi.

- Chào Chad. - Corny giơ tay vẫy Chad Milller vừa ngồi xuống bàn bên cạnh. Chad là một cậu bạn khá lạnh lùng. Thậm chí lúc này cậu ta không thèm liếc mắt nhìn Corny.

- Hê, cậu ấy cười với em kìa! - Gabby nói. Một tay nó xoay xoay lọn tóc, tay kia tọng đầy khoai tây chiên lên miệng.

Lauren tròn mắt nhìn hai đứa.

- Oa, ngồi bàn này thật chá...n. - Corny kêu.

- Ừ, đúng đấy. - Gabby tán đồng ngay lập tức. Nó với tay ra ba lô đằng sau và rút ra một bức ảnh. Rồi nó trải bức ảnh đó ra bàn, chặn khay thức ăn của tôi lên trên.

Ôi, không, tôi nhủ thầm. Lại một bức ảnh ba chiều. Những đứa ngồi xung quanh cũng đang tò mò nhìn ra chỗ chúng tôi.

- Cậu nhìn thấy gì hả Wes? - Corny hỏi tôi bằng cái giọng ngọt ngào giả tạo.

Nó biết là tôi không biết cách nhìn mà. Tôi chưa từng nhìn được một bức ảnh ba chiều nào. Nhưng lúc này đây tôi vẫn cố chăm chăm nhìn, mong sao sẽ thấy hình ảnh ba chiều ẩn dưới đó.

Không ăn thua.

- À... ừ... - Tôi đành phải thừa nhận. Tôi thấy mình thật vụng về quá. Hai đứa sinh đôi đáng ghét này luôn làm thế với tôi. - Tôi không thấy gì. Chẳng thể nhìn được cái gì cả.

Corny nghiêng đầu qua cái khay của tôi. Nó nhí thẳng vào mặt tôi:

- Thôi được, tốt hơn là cậu nên ăn hết chỗ cà rốt của mình đi.

Gabby cuộn bức ảnh lại rồi cả hai đứa bỏ đi, thì thầm với nhau điều gì đó và còn khịt mũi mấy cái.

- Chúng tưởng chúng là người pha trò hay chắc. - Tôi lẩm bẩm. - Ăn cà rốt của cậu đi. Thật nực cười.

Tôi nhìn xuống món cà rốt.

Không thể tin nổi.

Tôi rú lên một tiếng làm cả phòng ăn giật nảy người.

2

Mấy củ cà rốt đang giương mắt nhìn lại tôi!

Một cái mắt to đùng mọc ở đâu ra giữa mấy củ cà rốt.

Tôi giật vội ghế ra xa bàn. Cái ghế vương phải viên gạch cập kênh đổ nhào xuống sàn kéo tôi ngã theo.

Ngay khi ấy có tiếng vỗ tay vang lên, từng tiếng từng tiếng một. Tôi ngẩng lên. Thì ra là Corny. Nó đang cười toe toét.

Gabby không để lỡ trò này. Nó cũng bắt đầu vỗ tay, vỗ rất to.

Lauren kéo tôi dậy.

- Cậu ổn chứ? - Cô hỏi.

Tôi gật đầu, dựng cái ghế lên.

Giờ thì cả phòng ăn vỗ tay theo rồi cười ngặt nghẽo nữa chứ. Thậm chí cái tên lạnh lùng ấy cũng cười.

Tôi cố rặn ra cười, ngồi lại vào bàn.

Tôi cầm cái đĩa lên cố chọc vào cái mắt bò. Nó lại lăn sang đĩa khoai nghiền.

- Đồ giả. - Tôi rít khế qua kẽ răng với Lauren. - Nó chỉ là mắt nhựa. - Nói rồi tôi đứng phắt dậy.

- Cậu định làm gì thế? - Lauren ngạc nhiên hỏi.

- Mình sẽ giết chết hai đứa ấy. - Tôi đáp.

- Bỏ qua đi. - Lauren cần, kéo tôi ngồi xuống ghế. - Lại một trò đùa ngu ngốc của hai đứa chúng nó thôi mà. Cậu cứ lờ đi là xong.

Tôi nhìn quanh nghiêng ngó tìm nhưng chúng đã biến rồi.

- Tớ sẽ không bỏ qua đâu, không phải lần này. - Tôi vẫn rít qua kẽ răng. - Lần nào tớ phải làm cho ra nhể.

Cho đến lúc tan trường, tôi vẫn còn tức tối. Lauren và tôi quyết định dạo một vòng quanh khu biệt thự Old trước khi về nhà.

- Bất kể cậu nói gì, Lauren ạ. Lần này tớ sẽ không để yên chuyện này.

- Thế cậu định làm gì nào? - Lauren hỏi. - Cậu quá hiền lành không thể chơi lại những trò đùa ngu xuẩn của chúng đâu.

- Tớ cũng không biết nữa... - Tôi bỗng đứng khựng lại giữa đường. Tôi có cảm giác ai đó đang kéo giật tóc mình ra phía sau. - Nhìn kìa. - Tôi chỉ về phía cửa hàng Năm và Mười của Sal.

Bức ảnh của hai đứa sinh đôi treo ngay giữa cửa sổ. Đó chính là bức trưa nay chúng cho chúng tôi xem.

Dưới bức ảnh là dòng chữ: **BỨC ẢNH KHÔNG GIAN BA CHIỀU KỲ BÍ - AI NHÌN ĐƯỢC HÌNH ẢNH BA CHIỀU CỦA NÓ SẼ CÓ THƯỞNG!**

- Chính nó đấy! - Tôi kêu lên.

- Nó nào? - Lauren hỏi.

- Bức ảnh trưa nay bọn sinh đôi cầm ấy. - Tôi giải thích. - Vậy là chúng đang cố đoạt giải thưởng. Nếu tớ mà nhìn được trước chúng, đó sẽ là cách trả thù tuyệt vời nhất.

- Đúng vậy! Đi thôi! - Lauren tán thưởng rồi hướng về phía nhà Sal.

Cái sàn gỗ cũ kỹ khẽ rít lên dưới chân chúng tôi khi chúng tôi bước vào căn nhà.

- Ở đây có mùi gì ấy. - Tôi thì thầm. - Mùi để lâu và ẩm mốc pha ít mùi trứng thối nữa.

- Phù, - Lauren thở hắt ra. - lại nóng bức nữa. - Lauren mở khóa chiếc áo khoác.

Chúng tôi đi loanh quanh trong một loạt những dãy bàn kim loại. Mỗi dãy được ngăn cách bằng một tấm bìa cát tông. Mọi thứ trong cửa hàng có vẻ rất lộn xộn. Mấy con búp bê nhựa nằm la liệt cạnh một đồng hồ đun nước. Những thỏi son nằm ghếch trên một cái giá cắm dao.

Tất cả mọi thứ đều bừa bộn, không thứ đồ nào được cất trong hộp hay bọc trong túi ni lông cả.

Cái cửa hàng này thật cũ kỹ và thật kỳ lạ. - Lauren nhận xét. Cô mở nắp một thỏi son để xem màu. Nó đã mòn một nửa. Ghê quá.

Chúng tôi bước tiếp.

Phía sân sau vang lên một bản nhạc cổ. Tôi nhận ra giai điệu bản nhạc. Nó rất giống bản nhạc mà ông tôi đã chơi khi chúng tôi đến thăm ông. Một bản nhạc lớn, ông đã gọi như vậy. Bản nhạc đang phát ra từ một chiếc đài cũ và khá to.

Tôi hầu như quên phắt mất chuyện bức ảnh kỳ bí khi từ cái giá phía sau thỉnh thoảng xuất hiện một gã đàn ông.

Cả Lauren và tôi đều kinh ngạc bật lùi ra sau, chẳng hiểu gã này ở đâu chui ra.

Đây chắc hẳn là Sal, tôi đã nhận ra.

Anh ta mặc một bộ đồ đen kịt với mái tóc chải bóng mượt vuốt ra sau. Anh ta để một bộ râu rậm trông rất lạ, nó uốn cong lên rồi chạy vòng quanh cằm. Đúng là rất khác thường. Nhưng đó cũng chưa phải là điểm khác thường nhất ở anh ta.

Đây là cặp mắt anh ta. Chúng to và ươn ướt không khác gì mắt con bò mà thầy Gosling đã giải phẫu ở lớp. Chúng lồi ra từ hốc mắt anh ta.

Tôi lùi lại một bước nên suýt làm đổ chiếc rổ đựng đầy những bức ảnh ba chiều kỳ bí. Tôi cầm một tấm lên rồi trải thẳng ra.

- Tôi... em muốn lấy một tấm. - Tôi lắp bắp.

Sal nheo mắt:

- Hừ, vậy đấy. - Anh ta càu nhàu.

- À, em cứ bản khoăn không hiểu làm thế nào để có được phần thưởng nhỉ? - Tôi gọi chuyện.

- Nó có phải là một bức ảnh ba chiều đặc biệt hay một cái gì khác? - Lauren hỏi xen vào.

Sal chậm rãi lắc đầu:

- Đó không phải là việc của ta. - Nói rồi anh ta quay lưng lại.

Nuốt nước bọt đánh ực, tôi lên tiếng:

- Nhưng nó được treo trên cửa sổ nhà anh mà.

- Đúng. - Sal thở dài rồi quay phắt lại nhìn chúng tôi. - Nó được treo trên cửa sổ nhà ta nhưng không phải ta treo. Cái công ty in bức ảnh này đã treo nó lên. Chính họ cũng đặt một giải thưởng cho ai nhìn ra cái gì bí ẩn trong không gian ba chiều. Ta đã đồng ý để họ treo nó lên. Ta nghĩ đây cũng là một cách thu hút khách hàng. Đã từ lâu không còn ai mua đồ ở cửa hàng Năm và Mười nữa. Giờ họ toàn mua hàng ở những trung tâm thương mại lớn thôi.

Khi nói đến "trung tâm thương mại" môi anh ta cong lên còn cặp mắt thì tròn tròn.

- Ta không thể cạnh tranh nổi với họ.

Lauren trải rộng tấm ảnh lên bàn kính quầy bán hàng bụi bặm.

Tôi chăm chú nhìn vào hàng triệu chấm huỳnh quang li ti trên bức ảnh. Chúng đủ các sắc màu vàng, xanh, cam và hồng. Nhưng tôi lại chẳng nhìn nổi hình ảnh ẩn trong nó.

- Tớ chỉ nhìn thấy toàn chấm nhỏ thôi Lauren ạ. - Tôi thú thật.

Lauren tiến lại ghé sát mắt vào bức ảnh rồi lại lùi ra xa. Cô ấy cười.

- Không sao đâu, Wes. Tớ cũng có thấy gì đâu.

Sal với tay ra giật lấy tấm ảnh.

- Thôi. Chuyện đó tính sau. - Nói rồi anh ta cất luôn ảnh vào ngăn quầy hàng.

- Nhưng em muốn có một cái. - Tôi phản đối. Tôi phải trả thù bằng được hai con nhóc đáng ghét của phố Fear. - Em phải tìm ra cách nhìn được nó.

Sal nhú mày.

- Cậu có thể nhìn được đấy, nhưng muốn thế cậu phải cần ba thứ.

Tôi nín thở chờ đợi. Cuối cùng thì cũng có người cho tôi biết bí quyết xem được ảnh ba chiều.

- Cậu cần một mắt phải, một mắt trái và một bộ não. - Lần đầu tiên tôi thấy Sal cười. Anh ta có một hàm răng rất to chẳng khác gì răng ngựa.

Phải có bí mật gì đây, tôi nghĩ bụng. Chẳng nhẽ anh ta cho là mình cố gắng xem ảnh ba chiều mà không động não hay sao? Tôi chìa một tờ tiền trước mặt Sal.

- Tốt hơn là các cậu nên cẩn thận. - Sal nhắc nhở, tay bấm vào nút tính tiền tự động trên máy thanh toán.

Lauren vội hỏi:

- Cẩn thận với cái gì ạ?

Sal đi vòng qua quầy đến sát cạnh tôi. Anh ta ghé sát mặt vào tôi, hai tròng mắt mở to. Lúc này cặp mắt anh ta lồi hẳn ra, trông thô lỗ hơn bao giờ hết, thậm chí tôi còn nhìn được những vằn đỏ hằn lên.

Tôi hoảng sợ lùi lại nhưng không thể vì cái giỏ đựng ảnh chặn ngay sau lưng.

Sal nhìn tôi trừng trừng cứ như thể anh ta muốn chụp cắt lớp người tôi.

- Cậu có khả năng nhìn được bức ảnh này hơn tất cả chúng tôi. - Anh ta thì thào bằng một giọng run rẩy.

Tôi né người cố thoát khỏi anh ta. Gã này quả khác thường hơn mình tưởng.

- Không, ôi em có nhìn thấy cái gì đâu. Thế em mới phải đeo kính chứ.

- Ta không nói đến khả năng thị giác. Cái ta nói đến là hình ảnh trong không gian ba chiều. Và... cậu là người đủ *quyền lực* nhìn thấu nó.

Anh ta rít lên khi nói đến từ "*nhìn thấu*", lúc này cặp mắt lồi còn trố ra to hơn.

- À mà cũng muộn rồi. - Lauren lên tiếng. - Tốt hơn là chúng mình nên về thôi Wes.

Tôi nhón tay cầm lấy tấm ảnh rồi cùng Lauren khẽ khàng lách ra phía cửa. Tôi nắm lấy núm cửa đẩy nhẹ nhưng chợt một bàn tay to bè

vươn qua vai tôi ấn mạnh cửa đóng lại.

Tôi quay ngoắt lại.

Sal đang nhìn tôi chăm chăm.

Anh ta thì thào nghe rợn tóc gáy:

- Hãy nhớ đấy, cậu có khả năng đó. Và hãy nhớ có những thứ tốt hơn là nên đặt trong không gian hai chiều thôi.

Chúng tôi mở cửa chạy vù ra đường.

Tôi bắn khoản tự hỏi hấn định ám chỉ điều gì đây?

Tại sao hấn lại cố dọa dẫm mình?

3

Cho tới khi về đến nhà tôi vẫn cứ thắc mắc mãi câu nói của Sal. - *Cậu có khả năng nhìn thấu nó.* - Tại sao hẳn lại chỉ nói với mình chứ không nói với Lauren?

Mà tại sao anh ta lại bảo mình phải cẩn thận?

Tôi vắt vội chiếc áo khoác lên chiếc ghế trong phòng bếp rồi trải tấm ảnh ba chiều kỳ bí lên bàn. Tôi chặn bốn góc bằng bốn lọ đựng gia vị.

Tôi cứ nhìn rồi lại nhìn, thật chăm chú. - *Cậu có khả năng nhìn thấu.* - Lời Sal vang lên trong đầu tôi.

- Chà! Anh ta biết điều gì đây?

Mình chẳng thấy gì cả.

Tôi giụi mắt, bỏ kính ra lau rồi lại cố nhìn lại.

Tôi gí sát mắt vào tấm ảnh.

Rồi lùi lại mấy bước, tôi nheo mắt nhìn nó từ xa.

Rồi lại gí sát.

Rồi lại lùi ra xa.

- Con làm cái gì thế hả trời? - Mẹ bước vào, tay xách hai túi thức ăn nặng trĩu. - Con không nghe tiếng mẹ bấm còi à?

- Không ạ, con xin lỗi. - Trời đất, mình đã quá tập trung!

Tôi ra ngoài xe xách nốt hai túi thức ăn vào nhà. Vừa bước vào bếp, con mèo Clawd nhà tôi từ đâu chạy vọt qua chân tôi vào bếp rồi biến ra phòng khách. Tôi chơi với suýt ngã.

Hóa ra bên ngoài có tiếng chó sủa ăng ẳng. Đó là tiếng con Fluffums, con chó hư đốn của hai đứa sinh đôi.

Cái con Fluffums đáng ghét này luôn tấn công con Clawd nhà tôi bất cứ khi nào có cơ hội. Rõ ràng là nó rất ghét con Clawd.

- Mẹ nhìn xem con mua cái gì này. - Tôi nói khi mẹ đang dỡ túi thức ăn ra. - Đây là một bức ảnh, con đã mua nó ở cửa hàng Năm và Mười ở khu Old đấy mẹ ạ.

Mẹ dừng tay và khịt khịt mũi:

- Mùi gì kinh thế nhỉ?

Tôi cũng khịt mũi:

- Chắc là mùi cái ảnh ạ, giống kiểu mùi nhà kho mà mẹ.

- Cửa hàng Năm và Mười của Sal à? Đã mấy năm nay mẹ không mua hàng ở đó nữa.

- Ở đó lạ lắm mẹ ạ, - tôi nói. - nhất là Sal. Mẹ nhìn bức ảnh này.

- Tôi ngồi xuống bàn.

Mẹ liếc mắt nhìn.

- Lạ phải không mẹ? - Tôi hỏi.

Mẹ bịt mũi:

- Nó thực sự bốc mùi đấy.

- Vâng, con biết. Nhưng mẹ hãy nhìn ảnh cơ. Nó được gọi là ảnh không gian ba chiều đấy và nếu mẹ nhìn đúng cách, mẹ sẽ thấy được hình ảnh ba chiều ẩn dưới nó.

Mẹ gập cái túi lại, khẽ liếc về phía tấm ảnh:

- Mẹ chỉ thấy toàn chấm màu thôi.

Vừa lúc mẹ tiến lại gần bức ảnh thì Vicky, em gái tôi chạy ào vào bếp.

- A, mẹ! Mẹ mua cho con dải băng Froot chưa? Con có được chơi bóng bây giờ không? Á...á ảnh ba chiều ạ?

Vicky luôn như thế. Nó cứ hỏi một tràng, câu nọ nối tiếp câu kia mà chẳng để người ta có thời gian trả lời nữa.

- Có, không và ừ.

Mẹ đáp. Mẹ cũng thường trả lời những câu hỏi của Vicky theo kiểu đó.

Nhưng Vicky cũng chẳng thèm nghe. Nó đang mãi nhìn bức ảnh của tôi.

- Lạ thật, - nó thì thào, tay đẩy cặp kính cận lên. - cái ảnh này cũng giống những hình sau cái hộp ngũ cốc của em. Em sẽ lấy cho anh xem. - Nó với tay lên tủ bếp lôi ra một cái hộp.

Chúng tôi cùng chăm chú nhìn. Toàn những hình lượn sóng màu đỏ và xanh lam.

- Chúng nó bảo đó là hình một con chuột. - Vicky nói. - Mà em cũng nhìn được rồi. Một con chuột to lắm.

Tôi chăm chăm nhìn cái hộp. Vẫn chỉ thấy toàn đường lượn sóng.

- Này, thế em nhìn cách nào thế? - Tôi hỏi. Tôi không thể tin làm sao con em mình nhìn được mà mình lại không.

Vicky nhún vai:

- Em nheo một mắt lại, như thế này này. - Nó ngửa mặt lên, sau cặp kính tôi thấy rõ một mắt của nó nhìn thẳng vào tôi còn mắt kia nhìn xuống mũi nó.

- Thôi ngay, Vicky. - Mẹ la lên. - Con làm thế là mắt con bị lác đấy.

Vicky thôi nheo mắt:

- Gáy cái hộp này còn chỉ ra mấy cách nhìn khác nữa cơ.

Tôi đọc dòng chỉ dẫn trên mặt sau cái hộp. - *Hãy đặt gần bức ảnh vào mắt bạn, sau đó từ từ dịch nó ra xa. Không chớp mắt. Khi đó hãy nhìn thật sâu vào bức ảnh, hình ảnh ba chiều sẽ hiện ra!*

Tôi thử làm theo. Chẳng ích gì, tôi chỉ thấy những chấm màu nhòe to ra.

Mẹ cũng thử.

- Mẹ thấy trò này thật ngốc nghếch. - Mẹ phì cười, nói rồi từ từ kéo chiếc hộp ra xa. - A, khoan đã, mẹ thấy nó rồi! Một con chuột! Nó đang ăn cái gì đó!

Không thể tin được. Mình phát điên mất thôi.

- Đây, thử lại đi Wes. - Mẹ bảo tôi. - Cũng hay phết đấy.

Tôi giơ cái hộp lên, gí sát mũi mình. Những chấm xanh đỏ nhòe dần. Từ từ, từ từ tôi đưa cái hộp ra xa, mắt cố mở thật to, không chớp.

Tôi có cảm giác mắt mình phải căng lên để lấy hết tập trung. Đúng là rất căng.

Tôi bắt đầu nhìn vào những đường sóng.

Chả thấy chuột đâu.

Chả thấy hình ba chiều nào.

Tôi đã hoàn toàn thất vọng.

- Thôi được. - Tôi chìa cái hộp ra trước mặt. - Nếu cả mẹ và em nhìn được con chuột thì nó đang ăn cái gì?

Mẹ và Vicky cùng nhìn lại cái hộp.

- Nào, nói đi, nó đang ăn cái gì? - Tôi giục.

- Pho mát Thụy Sĩ. - Cả hai cùng ngân lên.

Tôi dẫn mạnh cái hộp xuống bàn. "Mình sẽ làm được. - Tôi thề nhử. - Thậm chí có chết mình cũng phải nhìn cho ra."

Clawd đã quay lại bếp và nhảy lên lòng tôi. Nó nghiêng đầu nhìn cái hộp ngũ cốc lấy chân cào cào rồi hất luôn xuống đất.

- Con không thể tin nổi! - Tôi gào lên. - Ngay cả con Clawd cũng nhìn được ảnh ba chiều! Chờ đã. Nếu mọi người nhìn dễ thế, hãy cho con biết trong đó có hình gì. - Tôi đề nghị.

Tôi đứng bật dậy, trở tay vào tấm ảnh kỳ bí. Con Clawd đã nhảy xuống đất, rúc vào cái góc bếp ưa thích của nó.

Mẹ và Vicky cùng nhìn bức ảnh tôi chỉ. Tôi thấy Vicky nheo một mắt lại.

Mẹ lắc đầu:

- Không, mẹ không nhìn được cái ảnh này.

Vicky gí sát mặt nó vào cái ảnh.

- Eo ơi, - nó kêu lên, nhảy ra xa. - như mùi trứng thối!

- Ha ha! Thế là mày cũng không nhìn được nhé!

- Để con Clawd nhìn thử. - Vicky đề nghị. Nó cầm bức ảnh ra chỗ con Clawd đang tự nghịch đuôi mình.

Vicky căng bức ảnh trước mặt con mèo. Clawd ngừng nghịch đuôi và dường như trong giây lát nó đứng im không nhúc nhích, nhìn bức ảnh chăm chú.

Rồi cả bộ lông nó dựng đứng lên. Trông nó như thể một cái máy sấy quần áo vậy. Nó ngồi cứng ngắc, mồm há to đến nỗi tôi nhìn rõ từng cái răng của nó. Thậm chí tôi còn thấy được cả những cái răng trong cùng.

Clawd gừ gừ, chui qua lỗ cửa biến mất nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Vicky nhún vai:

- Em không nghĩ nó lại làm thế.

Tôi cuộn tấm ảnh lại rồi nói với mẹ tôi phải lên gác làm bài tập về nhà. Nhưng khi lên đến phòng, thay vì làm bài tập, tôi gỡ bức ảnh Shaquille O'Neal ưa thích của mình xuống và thế vào chỗ đó tấm ảnh kỳ bí.

Giờ thì tôi có thể nhìn nó bất cứ lúc nào, kể cả lúc sắp đi ngủ lẫn buổi sáng ngủ dậy.

Tôi đã hạ quyết tâm nhìn bằng được hình ảnh ba chiều. Tôi quyết giật giải thưởng cho người thắng cuộc.

Tôi sắp trả đũa được hai đứa sinh đôi đáng ghét.

- Mình sẽ tập nhìn ngay bây giờ. - Tôi nói to. - Bài tập cũng phải chờ đã.

Tôi nằm bắt chéo chân trên giường. Đầu tiên mình sẽ làm theo cách của Vicky, tôi nghĩ bụng. Phương pháp "nheo một mắt".

Nhưng tôi nhanh chóng nhận ra mình không thạo cái kiểu nheo mắt này cho lắm. Tôi có thể nheo cả hai mắt một lúc, không vấn đề gì. Thế nhưng quả là nheo một mắt không thôi đòi hỏi phải có thời gian luyện tập. Mà tôi lại không có nhiều thời gian nếu muốn đánh bại hai đứa sinh đôi.

Tôi quyết định làm theo cách mà cái hộp ngũ cốc hướng dẫn. Tôi chồm dậy gí sát mặt vào tấm ảnh. Những chấm màu rực rỡ nhòe dần trước mắt tôi. Rồi từ từ, tôi ngã người xuống giường.

Tôi cố mở mắt thật to.

Không chớp mắt.

Tôi bắt đầu thấy nóng mắt. Chắc là vì tập trung quá.

Tôi lúi lại thêm chút nữa.

Và... tôi ngã nhào khỏi giường.

- Wesley! Con làm gì trên đó thế? - Bố gọi với lên.

- Con luyện tập kung-fu mà bố. - Tôi đùa.

- Dừng việc đó được rồi đấy. - Bố có vẻ không hưởng ứng câu đùa của tôi.

Con Clawd thò đầu vào cửa phòng tôi.

- Lại đây, Clawd. - Tôi vỗ vỗ xuống giường.

Con mèo rón rén đi vào. Chợt nó nhìn thấy tấm ảnh treo phía trên giường tôi. Tai nó vểnh ngược lên, mắt híp lại. Nó quay ngoắt người và chạy mất.

Tôi nằm vật ra giường, bỏ kính ra. Mắt tôi nhưng nhức, tôi đưa tay giụi liên hồi. Bất giác tôi giương cặp mắt không kính nhìn lên tường. Vẫn những mảng giấy dán tường ấy, loại giấy dán phòng tôi từ năm tôi lên ba. Loại giấy với những hàng chú lính chì mà tôi đã quá quen thuộc.

Bỗng tôi nhìn thấy! Không thể tin được!

Tôi giụi mắt rồi lại nhìn lại.

Đúng! Một trong những chú lính chì đang chuyển động. Chú lính giậm chân bước về phía tôi.

Chú lính bước ra khỏi giấy dán tường.

Chú hướng về phía tôi.

4

Tôi ngồi ngây ra trên giường, ngơ ngẩn nhìn lên tường.

Tôi cảm thấy chóng mặt. Có đúng là mình đã nhìn thấy cái mình nghĩ không nhỉ? Chỉ có một cách kiểm tra.

Tôi chậm rãi ngó sát mặt vào tường và...

Chẳng có gì cả.

Chú lính chì vẫn ở đó, yên lặng.

Không giậm chân.

Không hình ảnh ba chiều.

Bức tường vẫn như mọi khi.

Nhưng rõ ràng tôi đã nhìn thấy một chú lính chì chuyển động. Tôi biết thế mà.

Tôi đưa tay giụi mắt thật mạnh và hết sức tập trung - lần này đích ngắm của tôi là bức ảnh kỳ bí. Tôi có cảm giác mắt mình thả lỏng ra.

Tất cả những chấm nhỏ bắt đầu hoa lên. Màu cam, màu xanh, màu vàng và màu hồng, những chấm nhỏ như bay lượn tròn trong bức ảnh. Giống hệt một ngọn núi lửa đang phun nham thạch.

Tôi bắt đầu thấy hơi choáng váng, đúng cái cảm giác khi tôi ngồi trên bánh xe Ferris. Nhưng tôi vẫn quyết mở mắt, không dám chớp.

Người tôi chúi ra đằng trước, cứ như thể bức ảnh hút tôi về phía nó. Tôi bám chặt lấy tấm ga giường, cố giữ thăng bằng, mắt mở to không chớp.

Các chấm nhỏ quay tít mù. Giờ thì chúng dường như bay quanh người tôi, cuốn lấy tôi bằng lực của một chiếc máy hút bụi.

Không được động đậy. Mình không được chớp mắt. Và kìa, những chấm nhỏ đang dần định hình. Một cái cây à!

Đúng rồi! Một cái cây!

Và còn có vật gì đó ngồi trên cây. Một con chim chăng?

Không, không phải chim.

Một vật gì đó mình dài, da bóng khắp người. Nó có hai cái râu to.

Và một cái đầu lớn hình tam giác. Và cặp mắt nữa! Một cặp mắt đen huyền rất to.

Rồi cuối cùng một đôi chân trước dài cũng nổi dần lên từ những chấm nhỏ. Một đôi chân có những khía nhọn.

Một con bộ ngựa đang cụp càng!

Đúng như thế! Tôi đã nhìn được! Mình đã nhìn thấy hình ảnh ba chiều!

Một con bộ ngựa đang cụp càng! Giờ mình có thể đi đòi giải thưởng! Mình đã thắng chúng rồi!

Tôi chớp mắt nhưng dường như mắt tôi đã bị dán vào tấm ảnh. Tôi không thể nhắm mắt lại.

Chợt tôi phát hiện một chi tiết nữa.

Hàm con bộ ngựa rất to và trông rất khỏe.

Cặp mắt của nó thì ướt và long lanh.

Trông rất sống động!

Có cái gì đó đang chà vào cổ tôi. Rồi hình như hàng ngàn cái chân nhỏ đang bò lên cắn tôi.

Tôi vội thả tấm ga giường ra, rồi rít phúi mặt mình. Tay tôi chạm phải vật gì mềm mềm và khẽ động đậy. Eo ôi!

Tôi đập mạnh vào vật đó. Tôi né đầu sang một bên vừa lúc nó rơi vèo qua mắt tôi.

Con mồi cánh hay sao ấy nhỉ?

Tôi khẽ thở phào. Bình tĩnh nào Wes, tôi tự trấn an. Cái ảnh này đang làm mày hoảng sợ rồi.

Tôi nhìn theo con mồi cánh bay về về quanh phòng, chao xuống rồi vỗ cánh lơ lửng trước tấm ảnh.

Bất chợt có cái gì đó vướng vào mắt tôi.

A... á..á! Không thể. Không đời nào.

Rõ ràng tôi thấy hình con bộ ngựa co lại. Tôi sắp *mất* nó rồi.

Tôi vươn tay tóm lấy con mồi, nắm hờ tay lại. Con mồi đang cố đập cánh trong lòng bàn tay tôi.

Từ từ, tôi đưa tay mình sang bên trái tấm ảnh.

Tôi xòe từng ngón tay ra.

Tôi cảm nhận rõ con mối đang bò lổm ngổm trên tay mình. Nhưng tôi vẫn không rời mắt khỏi con bọ ngựa.

Tôi chăm chú quan sát nó.

Và kìa, con bọ ngựa đang nghiêng đầu sang trái. Nó nghiêng đầu để nhìn con mối.

Nó quan sát con mối!

Ôi trời! Con bọ ngựa sống!

Đột nhiên tiếng Sal vang lên như thể anh ta có mặt ngay trong phòng với tôi. - *Có những thứ tốt hơn là nên đặt trong không gian hai chiều.*

Con mối bay khỏi tay tôi rồi đậu lên tấm ảnh. Nó lân la đậu lên cái cây trong ảnh. Chính cái cây con bọ ngựa đang bám. Nó chờ đợi.

Tôi nín thở, mắt bắt đầu chảy nước nhưng tôi vẫn cố không chớp. Không phải lúc được chớp mắt.

Đầu con bọ ngựa nhích khẽ. Cặp càng co lên. Nó chập hai càng vào nhau. Trông thật giống dáng người đang cầu nguyện.

Con mối vẫn tiếp tục bò lên cây. Nó bò gần hơn tới chỗ con bọ ngựa. Chợt, một càng trước con bọ ngựa vụt tung ra khỏi bức ảnh!

Trong tích tắc, càng con bọ ngựa cắm phập xuống con mối rồi rụt vào trong bức ảnh.

Tôi kinh hãi chứng kiến con bọ ngựa đớp lấy con mối... cả cánh, cả thân con mối phút chốc mất hút vào cái miệng chầu chực sẵn của con bọ ngựa.

Con bọ ngựa đã nghiền ngấu gọn một miếng xong con mối.

Giờ thì nó đang phóng cặp mắt hung dữ về phía tôi.

5

- Ăn tối thôi! - Chợt tiếng mẹ vang lên dưới nhà.

Tôi chớp mắt.

- Wes, con xuống chưa đấy? - Bố gọi vọng lên.

- À, vâng ạ. - Tôi khàn khàn đáp.

Tim tôi đập thình thịch, trán giật giật liên hồi. Tôi vỗ mạnh vào đầu. Những tia mồ hôi bắn ra đầy mặt tôi.

Tôi rời mắt khỏi tấm ảnh và cố đứng lên. Đầu gối gập quá lâu khiến tôi phải ngồi phịch xuống giường.

Nhưng tôi không nhìn lên tấm ảnh nữa. Tôi đã mệt mỏi quá rồi.

Tôi quờ quạng tìm kính rồi run rẩy đeo vào mắt. Phải lấy lại bình tĩnh, tôi tự nhủ. Phải bình tĩnh mới được.

Hơi thở tôi chậm dần và tay tôi cũng đã hết run, tôi khẽ liếc nhìn tấm ảnh một cái.

Tốt rồi, mình đã bình thường, tôi trấn an mình, cố lấy lại tự tin.

Tôi chậm rãi quay sang tấm ảnh và mắt tôi chạm phải...

Những chấm nhỏ sặc sỡ.

Chỉ là những chấm màu.

Không có bộ ngựa.

Không cả mối cánh.

Tôi cố lý giải một cách lô gích. Đó là cách mà thầy môn khoa học, thầy Gosling của chúng tôi thường dạy. Nhưng tôi không thể lý giải nổi. Tôi quyết định sẽ nói chuyện này với bố mẹ. Họ thường rất lô gích. Đương nhiên.

Tôi xuống nhà, ngồi vào bàn ăn. Hôm nay mẹ nấu món mì Ý và bánh mì nướng tỏi. Món ưa thích của tôi. Mọi tội lúc này tôi không thấy đói.

- Hãy đưa giúp bố đĩa pho mát Parmesan nào. - Bố vừa cười vừa nói. - Này, bố là nhà thơ mà chính bố lại không biết đấy.

- Nhưng chân bố cho thấy rõ điều đó đấy. Chân bố quá dài. - Vicky ngắt lời bố. Một trò ngốc nghếch mà bố với Vicky thường diễn.

- Một chuyện rất lạ đã xảy ra trong phòng ngủ của con. - Tôi bắt đầu khơi chuyện.

- Mẹ ơi, món gì trang miệng đấy ạ? - Vicky cắt ngang. - Cho con uống thêm một cốc sữa được không mẹ?

- Sữa chua ướp lạnh. Được. - Mẹ đáp, tay với lấy hộp sữa.

- Thêm một chút mì nữa nhé? - Bố đề nghị.

Họ chẳng thèm để ý tôi nói gì. Tôi phải bắt họ chú ý mới được.

- Của con đây. - Mẹ đặt cốc sữa trước mặt Vicky.

- Con cho là bức ảnh không gian ba chiều chuyển động được. - Tôi nói băng quơ. Dường như đã thu hút được mọi người chút ít.

Bố nhướng mắt nhìn tôi:

- Con nói thế là sao, Wes? - Bố hỏi rồi tiếp tục lấy nĩa quăn món mì Ý trong đĩa của mình.

Tôi nuốt ực một cái rồi nói:

- Con đã nhìn thấy một con bộ ngựa cụp càng trong tấm ảnh và nó đã ngốn hết một con mối bay lượn trong phòng con.

- Bịa...! - Vicky phản đối, mồm nó phun ra toàn mì. - Thật là bịa đặt!

- Thế đấy. - Bố mắng Vicky. Ông đẩy lại cặp kính trên mũi. - Wes, có lẽ con đã nhìn quá chăm chú đấy. Mà khi mắt nhức rồi, con có thể thấy nhiều thứ nực cười.

- Không, bố không hiểu nổi đâu. - Tôi phản đối. - Con đã trông thấy...

Ngao...! Con Clawd lao vụt qua lỗ cửa vào nhà nhanh như một tia chớp, gào lên.

Đuổi sát sau nó là con Fluffums.

Cả nhà tôi chờ ra nhìn hai con vật điên khùng đuổi nhau mà không ai nhúc nhích. Tôi đoán chắc tại không ai tin nổi điều này. Con Fluffums. Cái con chó đáng ghét ấy lại cả gan chui vào nhà tôi.

Ngay sau đó có tiếng đập cửa bếp.

- Trả chúng tôi con chó! - Tôi nghe rõ tiếng một trong hai đứa sinh đôi.

Hứ! Cứ làm như chúng tôi mời cái con vật bẩn thỉu đó vào! Bất giác tôi không biết đuối theo hai con chó mèo hay là ra mở cửa mắng vào mặt chúng.

- Bố sẽ mở cửa. - Bố nói.

- Wes, con đi tìm con Clawd đi. - Mẹ ra lệnh.

Tôi đi tìm khắp dưới nhà. Không thấy con Clawd đâu cả. Tôi phi lên gác. Giờ thì tôi đã nghe thấy tiếng con Clawd ngoao ngoao còn con Fluffums đang sửa sửa ằng ằng. Những tiếng động đó dường như vọng ra từ phòng ngủ của tôi.

Khi nhẩy tới bậc trên cùng tôi đứng sững người. Một tiếng rên rỉ đau đớn đập vào tai tôi.

Tôi đứng như trời trồng giữa sảnh lớn, ngay trước cửa phòng mình. Điều đầu tiên tôi nhìn thấy là Clawd, nó đang nằm tít trên nóc cái tủ cao của tôi. Lưng nó dán vào tường, lông dựng đứng lên.

Tôi đưa mắt khắp phòng tìm con Fluffums. Nhưng chẳng thấy nó đâu cả.

Chợt trong góc phòng có tiếng rên. Con Fluffums đang rúm ró rúc vào đó, tai và đuôi cụp xuống, toàn thân run lên từng chập.

Tôi vừa định bước tới thì hai đứa sinh đôi xông vào.

- Fluffums đâu rồi? - Corny hét lên the thé. Nó đẩy phắt tôi qua một bên. Ngay trong phòng của tôi!

- Nhìn kìa! Đấy! Trong góc phòng ấy! - Gabby gào lên. - Chị sẽ bế nó. Nó cũng đẩy mạnh tôi một cái rồi ngồi thụp xuống chỗ con chó.

Con Fluffums găm gừ.

- Cầu cho nó cắn Gabby đi. - Tôi lăm bằm trong cổ họng.

- Em sao thế, chó nhỏ của ta? - Gabby nựng nịu.

Con Fluffums vẫn gừ gừ rồi lùi dần tít vào cái góc.

- Cái con mèo bẩn thỉu khi lại trêu em hả? - Corny nói chêm vào, lườm con Clawd rồi đến tôi.

Tôi bế con Clawd từ trên nóc tủ xuống. Nó bám lấy vai tôi.

- Ái! - Tôi thét lên khi móng vuốt nó cắm thẳng qua áo tôi. Nó đang rất hoảng loạn.

- Đúng là con mèo bẩn thỉu. - Gabby mả mai, tay vuốt vuốt lưng con Fluffums. - Nó cào cả chủ của mình.

- Chỉ khi nào nó quá khiếp sợ thôi. - Tôi bác lại.

- Thôi nào, em Fluffy bé bỏng. - Corny dỗ dành. Nó tung một quả bóng da trên tay. Nó cứ làm như con chó là đứa trẻ không bằng.

- Ôi, không! - Gabby lại gào lên, chỉ tay vào con chó. - Nhìn sườn nó kìa! Mất cả một mảng lông!

- Nó bị cào rách lông rồi. - Corny rên rỉ. - Chính tại cái con mèo đáng ghét đấy.

Tôi cũng thử nhìn xem. Đúng là cạnh sườn con Fluffums mất một mảng lông thật.

- Chúng mày có chắc là không phải nó đã mất đám lông đó từ trước rồi chứ? - Tôi hỏi. - Có thể nó sắp bị trụi lông hay cái gì tương tự.

Cả hai đứa sinh đôi cung quay phắt ra phía tôi.

- Nó không phải sắp trụi lông, đồ ngốc. Chính con mèo ngu xuẩn của mày đã tấn công nó! - Corny gào to.

- Chúng tao sẽ mách bố mẹ. - Gabby dọa dẫm. - Bố mẹ tao sẽ mời luật sư kiện mày. Kiện mày, con mèo của mày, cả nhà mày.

Chúng giậm dứ giậm chân biến khỏi phòng tôi.

Tôi gãi gãi tai Clawd.

- Mày không làm thế chứ Clawd? - Tôi thì thầm. - Mày còn chẳng làm đau một con muỗi cơ mà.

Clawd bắt đầu nhào khỏi tay tôi. Tôi thả nó xuống. Clawd cũng đi ra nốt.

Tôi lướt mắt quanh căn phòng rồi dừng lại ở tấm ảnh.

Có cái gì đó dính trên tấm ảnh.

Tôi lại gần, quờ tay sờ thử.

Một luồng khí lạnh lan khắp người tôi.

6

Vật dính trên tấm ảnh có màu trắng và mềm.

Lông thú!

Chính là nhúm lông con Fluffums.

Nhưng không thể thế được!
Nó dính vào đây bằng cách nào
Chả lẽ con bộ ngựa càn cụp...
Không! Không thể nào!

Tôi lao ra khỏi phòng xuống kể cho bố mẹ.

Nhưng chưa xuống đến dưới nhà, tôi chợt thấy tiếng mẹ đang nói gay gắt khiến tôi đứng lại để nghe xem.

- Em không thể hình dung nổi con Clawd đã tấn công thế nào. Giọng mẹ ngao ngán. - Nó không phải mèo nhà. Nó chỉ thích cuộn tròn ở sân sau. Có độc ác lắm không nếu chúng ta nhốt nó ở ngoài không cho vào nhà nữa?

Không thấy tiếng bố đáp.

Bố còn chờ gì thế nhỉ? Bố biết rõ là con Clawd rất ghét bị nhốt ở ngoài mà.

- Chúng ta sẽ phải suy nghĩ về điều này. - Cuối cùng bố cũng lên tiếng. - Cứ tình hình này thì hai con chó mèo sẽ còn gây nhiều chuyện rắc rối.

Tôi thấy nóng mặt. Tôi phải làm cho ra vẻ mới được. Tôi phải kể cho bố mẹ nghe rằng con Clawd không hề đụng vào cái con chó đáng nguyên rủa ấy. Tôi phải kể cả chuyện con bộ ngựa nữa.

Đúng rồi. Một con bộ ngựa hình ảnh ba chiều. Có lẽ bố mẹ sẽ chẳng tin mình. Chắc họ sẽ nghĩ mình phịa ra để bênh con Clawd khỏi gặp rắc rối.

Tôi rón rén quay trở lên phòng mình. Tôi chăm chú nhìn lại tấm ảnh treo phía trên giường. Không đời nào mình lại ngủ được gần khu vực này nữa, tôi nghĩ bụng.

Tôi run run vươn tay ra sờ tấm ảnh. Nhỡ sẽ lại có một cái càn cứng màu xanh chĩa ra cặp lấy mình thì sao?

Nhanh như cắt tôi giật mạnh bốn cái đinh ghim bốn góc tấm ảnh ra. Tôi tóm lấy mép ảnh, cuộn chặt lại.

Phù! May mà mình tháo được nó xuống. Tôi cầm bức ảnh Shaq lên rồi dán vào chỗ đó, tốt rồi. Hy vọng mọi thứ trở lại bình thường.

Tôi quyết định cắt tấm ảnh ba chiều vào ngăn tủ. Tôi cắt nó dưới bức biểu trưng cuộc thi điệu nhảy hula, lần đó tôi thua. Kẻ thắng cuộc đương nhiên là hai đứa sinh đôi. Tôi đã tự nhủ sẽ không bao giờ thêm nghĩ ngợi về việc đó nữa.

Nhưng lần này thì không có chuyện thua cuộc với bức ảnh đâu, tôi thậm chí hứa. Tôi sẽ đoạt giải thưởng của công ty xuất bản bức ảnh. Tôi sẽ thắng một cách công bằng, chính nghĩa. Và khi đó, lần đầu tiên tôi sẽ chiến thắng "hai con quỷ" phố Fear!

Tôi lục lọi ngăn tủ trên cùng và tìm được một tấm thiệp: "Đó là một con bộ ngựa." - Tôi viết lên tấm thiệp dòng chữ ấy. Sau đó tôi để địa chỉ công ty phát hành bức ảnh. Tên và địa chỉ của mình tôi ghi ở góc thiệp rồi dán một con tem vào mặt sau.

Tôi quyết định sẽ gửi ngay tấm thiệp này đi. Tôi chạy hai bậc một xuống cầu thang, nói với bố mẹ tôi sẽ về ngay rồi chạy về phía thùng thư ở góc phố.

Nhét cái thiệp vào thùng thư rồi tôi mới thấy nhẹ cả người. Mình đã giải đáp được câu đố về bức ảnh kỳ bí và đã gửi đi câu trả lời. Mình đã hoàn thành công việc với bức ảnh. Tôi thấy rất tuyệt!

Trên đường về nhà tôi liếc vào nhà hai đứa sinh đôi. Tôi không thể hình dung nổi vẻ mặt của chúng sẽ như thế nào khi chúng kiến tôi rinh giải thưởng về nhà.

Tôi cứ nghĩ mãi đến phản ứng của chúng cho tới khi về tới nhà, lên tận phòng. Tôi còn hình dung ra chúng sẽ la lối giận dữ như thế nào, mặt chúng sẽ đỏ lên rồi nghiến răng ken két ra sao.

Tôi ngồi vào bàn làm bài tập, hóa ra đã đến giờ đi ngủ. Tôi quá mệt mỏi rồi. Một ngày đầy sự kiện!

Tôi tháo kính ra đặt lên chiếc bàn cạnh giường. Tôi thụi vào gối ôm mấy cái rồi tắt đèn. Tôi muốn mình sẽ mơ về giây phút hai đứa sinh đôi nhận ra chúng là kẻ bại trận.

Thế nhưng tôi chưa thể ngủ ngay.

Cái ánh sáng kỳ lạ này ở đâu ra thế nhỉ?

Tôi nhòm dậy, ngó quanh.

Tôi bắt gặp một tia sáng yếu ớt. Nó phát ra từ ngăn tủ của tôi.

Có phải mình để quên đèn tử khi cất tấm ảnh đi không?

Tôi đạp chân xuống giường vùng dậy. Nhưng rồi tôi khựng ngay lại vì cái khe sáng trong tủ đang rực lên rất rõ.

Mắt vẫn đăm đăm nhìn ánh sáng kỳ lạ, tôi lùi lại, dò dẫm tìm nút bật đèn. Bỗng cái đèn rơi choang xuống sàn, bóng đèn vỡ tan thành hàng triệu mảnh sắc nhọn.

Tôi nhảy vội ra phía cửa tủ... và thở hắt ra!

Một đàn những chấm nhỏ huỳnh quang đang thoát ra từ khe tủ.

Chúng lấp lánh như những con đom đóm đủ sắc màu xanh, đỏ, tím, vàng, hồng. Chúng bay tròn, chấm này nối tiếp chấm kia.

U ù! Mình nhìn thấy cái gì thế này? Tôi choáng váng, ngồi xuống thành giường. Hay mắt mình tự lừa mình như bố nói? Hay tại mình bận tâm quá nhiều về bức ảnh ba chiều?

Càng nhiều chấm màu đang đổ ra. Lại thêm một đàn nữa rồi kia, một đàn nữa. Hàng nghìn chấm nhỏ li ti tuôn ra từ khe tủ.

Chúng bám vào tường.

Chúng nhảy nhót trên các đồ đạc.

Chúng nhõn nhơ kết thành những vòng tròn.

Tôi há hốc miệng nhìn cảnh tượng trước mắt, người tê cứng vì khiếp sợ. Không tin nổi mắt mình.

Chúng vẫn đang quay tròn, quay tròn.

Và rồi bỗng nhiên chúng đồng loạt bay tròn trên đầu tôi.

Chúng phát ra tiếng vù vù nghe rất dữ dội, tiếng vù vù của kim loại quay nhanh - đúng hơn là tiếng của hàng nghìn con côn trùng đang săn mồi!

7

Tôi bịt chặt tai lại nhưng không sao thoát được tiếng kêu đó. Tôi cảm giác như những chấm nhỏ đang bay trong đầu tôi. Chúng còn đang bò lên tai tôi từ phía sau.

Những chấm nhỏ mỗi lúc một sáng hơn. Chúng bay quanh tôi càng lúc càng nhanh hơn.

Mắt tôi ngửa ran lên, nóng nhức. Tôi muốn giụi mắt nhưng lại sợ không bịt được tai.

Cơn ngứa lan xuống khắp người tôi. Nó xuống cổ, xuống ngực, vòng ra sau lưng, lan sang tay rồi chân tôi.

Tôi co rúm lại góc giường, giật vội cái gối bịt lên đầu.

Tôi muốn hét thật to kêu cứu nhưng lại sợ. Tôi sợ giờ mà mở miệng thì những chấm sáng kia sẽ bay ngay vào. Chúng sẽ bò xuống cổ họng tôi rồi xuống dạ dày.

Một mùi rất kinh trần ngập căn phòng. Dù bịt chặt gối tôi vẫn ngửi thấy. Nó kinh hơn cả mùi trứng ung hay thối, kể cả mùi sữa thiu vẫn còn đỡ hơn.

Tôi bắt đầu nôn nao. Cổ họng và mũi như muốn vỡ ra. Toàn thân ngứa ngáy.

Mình phải làm cái gì đó!

Mình phải chặn đám chấm đang bay lại!

Tôi bỏ gối ra và nắm lấy tấm ga giường, quấn quanh cánh tay. Tôi quỳ xuống sàn, bò lồm cồm ra chỗ cái tủ.

Không có gối bịt tai, tiếng vù vù kêu to không thể chịu nổi.

Tôi cố sức bò lên phía trước cho tới khi chạm tới tủ. Những chấm nhỏ vẫn đang túa ra.

Tôi chen một mép ga vào cửa tủ. Chúng vẫn bay ra ào ạt. Tay tôi run run nhét vải vào khe hở dưới cánh tủ. Tôi nhận thấy rõ chúng đang đẩy trở ra, cố sức thoát khỏi ngăn tủ.

Tôi tiếp tục tống tấm ga giường vào khe tủ cho đến khi nó chặt cứng. Lúc này tôi mới quay lại giường.

Không còn thấy tia sáng hắt ra nữa.

Tôi ngoái lại nhìn quanh.

Tất cả các chấm màu đã biến mất.

Tôi khẽ khàng ngồi xuống mép giường, nhìn chằm chằm vào ngăn tủ, chờ xem chúng có chui qua được cái rào chắn tôi vừa tạo hay không.

Tôi cứ ngồi vậy trong bóng tối khá lâu. Căn phòng lúc này hoàn toàn tĩnh lặng và tối đen.

Cơn nôn nao cũng hết. Tôi quào tay ra sau. Lúc này tôi mới để ý là mình đang nghiêng rằng, tôi vội nhả quai hàm.

Tôi dần lấy lại nhịp thở bình thường, thở sâu hơn. Mắt tôi bắt đầu riu lại. Mình không thể thức thêm được nữa. Tôi chui vào chăn, nhắm mắt lại.

Tôi gập co người lại - một tư thế ngủ ưa thích của tôi...

R-rắc!

Một tiếng động khiến tôi choàng tỉnh. Nó giống tiếng một cái cây khô bị nứt.

R-rắc! Tiếng động đó lại vang lên.

Căn phòng vẫn tối đen nhưng tôi biết nó phát ra từ đâu. Chính từ cái tủ.

Tôi rón rén bò ra mép giường, nhìn trân trân về phía cánh cửa tủ.

- Không! - Tôi hét lên khi mắt đã quen với bóng tối. - Không thể như vậy!

Đó là bởi cánh tủ đang bị thúc ra từ phía trong. Cánh cửa cứ phình dần, phình dần như thể quả bóng bị thổi quá to sắp nổ.

Rồi tôi nghe thấy *tiếng động* xẹt xẹt. Cánh tủ dường như bị hút trở lại.

Nhưng rồi nó lại phồng lên. Phồng cực đại. Tiếng gỗ cọt kệt, kèn kẹt, nứt dần kêu răng rắc. Tôi nghe rõ âm thanh cửa kéo gỗ, căng thẳng tột độ.

Kéo cà kéo kẹt.

Kéo cà kéo kẹt.

Cánh tủ càng phồng to, tiếng gỗ nứt càng dồn dập.

Nó bật tung ra, toác thành hai mảnh.

Và tôi lơ mờ nhìn thấy...

Một vật gì đó chồi ra giữa đám gỗ nứt toác.

Một cái càng khổng lồ.

8

- Cứu...u..u! - Tôi nhào lại giường, hét lạc giọng, vớ vội kính đeo vào.

- Wes! Wes! Có chuyện gì thế? - Mẹ lao vào phòng tôi trong bộ đồ ngủ, chân vẫn đi giày vải.

Mẹ bật công tắc đèn rồi ngồi xuống giường cạnh tôi.

- Con gặp ác mộng à? - Mẹ vòng tay ôm lấy vai tôi đang run lẩy bẩy.

- Không! - Tôi kêu lên. Mồm tôi lúng búng, răng va vào nhau lớp lớp. - Đấy..đ..ấy..là..à..à..con b..b..bộ ngựa. Nó..nó.. đang cố thoát ra khỏi ngăn tủ của con.

Mẹ quay ngay ra phía tủ.

- Từ từ nào, Wes. - Mẹ đưa tay vuốt nhẹ vào cái đầu rối bù của tôi. - Hãy thở sâu và lấy lại bình tĩnh.

Tôi rít lên một hơi thật sâu.

- Nào, giờ thì con nói xem có cái gì trong ngăn tủ?

- Một con bộ ngựa cụp càng mẹ ạ. Cái con mà con đã cố kể cho bố mẹ nghe lúc ăn tối đó. - Tôi nói. - Nó chính là hình ảnh ẩn dưới bức ảnh ba chiều. Mẹ nhớ không, bức ảnh con mua ở cửa hàng Năm và Mười của Sal đấy?

Mẹ bối rối gật đầu.

- Đó, cái con bộ ngựa đó nó sống mẹ ạ. Giờ nó đang cố thoát khỏi tấm ảnh.

Mẹ tròn mắt.

- Mẹ, phải tin con, mẹ. - Tôi van nài. - Nó đã ăn thịt con mỗi đậu lên tấm ảnh. Cả Fluffums nữa.

- Nó ăn thịt Fluffums? - Mẹ thốt lên.

- Không, không. Con bộ ngựa đã giật một túm lông của con Fluffums. Chính vì thế con mới cất ảnh vào tủ. Nó quá nguy hiểm. Thực sự nguy hiểm. Và giờ thì con bộ ngựa lại muốn phá tủ xông ra ngoài.

Mẹ đưa mắt nhìn cái tủ rồi khắp căn phòng. Cái đèn ngủ của tôi nằm lẫn lóc dưới sàn. Những mảnh bóng đèn vỡ thì vương vãi khắp nơi. Tấm ga giường của tôi vẫn chèn đầy trong ngăn tủ.

Mẹ vỗ vai tôi:

- Mẹ nghĩ tốt nhất là chúng ta mở tủ xem thế nào.

- Con..con...kh..không nghĩ thế là hay đâu mẹ. - Tôi lắp bắp.

- Thôi nào, Wes. - Mẹ dỗ dành. - Chúng ta sẽ cùng mở cửa tủ, rồi con sẽ thấy mọi cái đều bình thường. Rất bình thường.

Tôi miễn cưỡng đứng dậy, nhón chân vòng qua đồng thủy tinh vỡ ra phía tủ. Tôi thấy cánh tủ đóng kín. Dường như chẳng có gì khác thường.

Tôi sờ lên cửa tủ.

Trơn bóng. Chẳng có vết nứt nào. Thậm chí không một vết xước.

Mẹ đã đứng sau lưng tôi:

- Nào, - mẹ điềm tĩnh nói. - giờ con mở nó ra đi.

Tôi ngập ngừng giây lát. Thôi được, tôi quyết định. Mẹ nói đúng. Mình phải mở nó ra. Mình phải biết chắc con bọ ngựa có ở trong đó đang chờ mình không.

Tôi từ từ rút cái ga giường ra khỏi khe tủ.

Tôi dán mắt xuống khe cửa tủ.

Không ánh sáng. Không chấm màu. Không tiếng động. Mọi thứ vẫn y nguyên. Mẹ vươn tay qua vai tôi, xoay lấy núm cửa tủ. Một dòng khí lạnh chạy dọc xương sống tôi. Trán tôi túa đầy mồ hôi. Bộ quần áo ngủ dính chặt vào người.

- Hừ.m.m. Hình như nó bị kẹt. - Mẹ nói, tay cố vặn núm cửa rồi đẩy mạnh.

- Đừng , mẹ! - Tôi la lên, tay giữ chặt cổ tay mẹ.

- Tay con lạnh như đá ấy! - Mẹ cũng la lên.

- Con sợ! - Tôi thú nhận, bầu tay mẹ chặt hơn. - Chắc con bọ ngựa không muốn chúng ta mở tủ, nó đang giữ chặt cửa bên trong.

Mẹ ghì chặt tôi một cái.

- Không phải đâu con, - mẹ từ tốn nói. - mấy cái cửa gỗ này đôi khi cũng hay bị kẹt thôi mà.

Mẹ lại vặn núm cửa. Lần này nó khẽ xoay.

Tim tôi nhảy lên thành thịch. Mạch giật giật. Tôi nín thở theo dõi mẹ từ từ mở cánh tủ ra.

Nhưng tôi không nhìn vào bên trong tủ. Tôi còn bận quan sát phản ứng của mẹ, xem mặt mẹ có biến đổi gì không. Nhưng không, nét mặt mẹ hết sức bình thường.

Mẹ quờ tay vào ngăn tủ, cái ngăn mà tôi nói có ánh sáng phát ra.

- Có vẻ bình thường. - Mẹ lên tiếng rồi đứng lùi lại cho tôi nhìn.

Tim tôi đang nhảy nhót trong lồng ngực. Tôi đẩy cặp kính lên chăm chú nhìn vào bên trong.

Mọi thứ dường như... bình thường.

Không có gì khác lúc tôi cất tấm ảnh vào.

Tấm ảnh vẫn nằm dưới bức biểu trưng cuộc thi nhảy điệu vòng tròn hula, vẫn cuộn chặt.

Tôi gạt hai áo sơ mi sang một bên, đằng sau cũng chẳng có gì.

Tôi xem xét bóng đèn trong ngăn tủ. Vẫn bình thường.

Tôi sờ mặt trong cánh tủ. Không một vết nứt.

Tôi khẽ thở dài.

Tôi nhảy chồm lên giường rồi nằm vật ra, chân tay bủn rủn.

- Có lẽ chỉ là ác mộng. - Tôi lẩm bẩm.

- Chắc phải đáng sợ lắm. - Mẹ tiếp lời. Mẹ nhặt cái đèn lên, đặt vào kệ. - Mẹ sẽ quay lại. Phải hết hết đồng thủy tinh vỡ nếu không con sẽ bị đứt chân đấy.

Mẹ vừa đi ra tôi liền nhào đến cạnh tủ, nhét vội cái ga giường vào chỗ cũ. Đây không phải là mơ. Nó là thực. Tôi không còn cách lựa chọn nào khác.

Nghe tiếng chân mẹ quay lại, tôi chui ngay về giường. Mẹ mang một bóng đèn mới cho tôi, tôi lắp luôn vào chân đèn. Mẹ không dả động gì đến cái ga giường mặc dù tôi biết mẹ đã nhìn thấy.

Mẹ hót hết các mảnh đèn vỡ vào xẻng rồi đổ vào thùng rác.

- Mẹ tắt đèn này nhé, Wes. - Mẹ chỉ cái đèn tường.
- Không cần, mẹ ạ. Để con tự tắt.
- Ngủ đi, Wes. Gọi mẹ khi nào con cần nhé. Chúc con ngủ ngon.
- Chúc mẹ ngủ ngon. Con nghĩ chỉ là trò nực cười thôi. Có lẽ đây là đêm tệ nhất đời con. May mà nó cũng qua rồi.

Khi mẹ chưa ra khỏi phòng tôi còn cảm thấy yên tâm. Nhưng mẹ vừa đi khỏi, lập tức tôi lại đăm đăm nhìn cánh cửa tử. Chờ đợi sự việc diễn ra. Một sự việc tồi tệ.

Tôi nghĩ có lẽ nên vứt tấm ảnh ra bãi rác. Nhưng rồi tôi lại hình dung cảnh con bộ ngựa thoát ra khỏi bức ảnh, xông qua cửa trước và bò lên đây chẹn họng mình thì sao.

Không. Vứt ảnh đi cũng chẳng ích gì.

Tôi quyết định ngày mai sẽ đem tấm ảnh tới tường đưa thầy Gosling. Thầy là một nhà khoa học. Thực thụ. Có thể thầy sẽ có cách lý giải lô gích.

Tôi để sáng tất cả đèn trong phòng. Tôi dựng cái gối ngủ lên thành giường. Như thế này thì mình có thể quan sát được cái tử. Cẩn thận hơn, tôi không bỏ kính. Giờ tôi có thể sẵn sàng bỏ chạy nếu bọn chấm sáng quay lại.

Không hiểu chúng có chui ra nữa không nhỉ?

Không hiểu...?

Tôi cứ nằm dựng người như thế cho đến khi...

9

B-rờ, b-rờ, b-rờ.

Bọn chấm quay lại!

Tôi vùng khỏi giường chạy vụt ra ngoài. Tôi đang đứng giữa sảnh lớn vắng lặng, thở hổn hển. Ngực tôi phập phồng, phập phồng, hơi thở bắt đầu khò khè.

B-rờ, b-rờ, b-rờ.

Chờ chút. Mình biết tiếng động này.

Tôi dựa vào khung cửa, nhòm vào phòng mình.

Không thấy chấm sáng nào cả.

Cái đồng hồ báo thức. Hóa ra cái đồng hồ của tôi đang kêu.

Tôi vội chạy vào ấn nút tắt chuông. Rồi tôi đưa mắt quan sát khắp phòng.

Mấy cái đèn vẫn bật sáng.

Tấm ga giường tôi nhét vẫn trong khe tủ.

Tôi đã qua được một đêm, cho dù khá vất vả.

Tôi thấy nhẹ nhõm phần nào nhưng chỉ đến khi nhớ ra phải lấy quần áo trong tủ để thay đồ đi học.

Tôi rón rén đi lại phía tủ, áp tai vào nghe ngóng. Không một tiếng động. Không có tiếng cánh côn trùng vỗ.

Tôi quỳ xuống và rút dần ga giường ra. Xong xuôi, tôi giật mạnh cánh cửa tủ.

Không thấy một con bọ ngựa nào cả!

Tôi rút phắt cái quần jean với chiếc sơ mi nỉ đỏ ra ngoài. Tôi vội vã đi tắt, xỏ giày. Rồi nhón hai ngón tay, tôi cặp lấy tấm ảnh. Nó có vẻ ẩm và dính dính. Tôi tống tấm ảnh vào cặp rồi phi xuống nhà.

Tôi không thể chờ thêm được nữa, tôi phải nói chuyện với thầy Gosling ngay. Thầy có bộ óc của một nhà bác học. Thầy ấy sẽ giúp tôi giải quyết việc này.

- Con ổn chứ, Wes? - Bố hỏi. Bố đang thái lát một quả chuối rắc lên món bột ngô.

- À, vâng, dĩ nhiên ạ. - Tôi đáp. Tôi xúc vào bát mấy thìa bột ngô rồi đổ sữa vào. - Chỉ là ngủ mê thôi mà. - Tôi nói thêm. Tôi không muốn kể thêm một lời nào về con bọ ngựa trước khi tôi khám phá ra thực chất vấn đề. Tôi ngẫu nhiên món bột ngô và tu ừng ực một cốc nước táo ép.

- Đi thôi. - Tôi đánh tiếng, xốc cặp lên vai rồi đi ra cửa.

Con Clawd quấn lấy chân tôi. Tôi cúi xuống vượt lưng nó và thế là tấm ảnh rơi ra. "Ngoao!" - Clawd chạy vụt mất nhanh như một tia chớp.

Tôi thở dài.

- Con chào bố mẹ. - Tôi nói to và ra khỏi nhà. Hôm nay tôi phải giải đáp một số vấn đề.

Vừa đi tôi vừa lo giữ tấm ảnh vì sợ rơi. Tôi cứ quờ tay ra sau cặp liên tục cứ như thể trong cặp đang chứa một con quái vật mà tôi không để nó thoát ra.

Tôi rất mừng khi trông thấy Lauren vẫn đợi tôi ở góc phố mọi khi. Hôm nay cô ấy mặc một chiếc áo khoác màu xanh biếc rất hợp với đôi mắt cô. Lauren cột mái tóc ra phía sau bằng một cái chun nhỏ.

Khi tôi bước tới, Lauren nhú mày hỏi:

- Ê Wes, trông cậu mệt mỏi lắm. Cậu ổn không?

- Không ổn lắm. - Tôi thú thật. Tôi với tay ra sau kiểm tra lại tấm ảnh.

Chúng tôi cùng rẽ vào góc phố Hawthorne và trên đường tôi đã kể lại mọi chuyện cho Lauren. Chuyện con bọ ngựa. Con mối. Clawd, Fluffums. Chuyện cơn ác mộng của tôi đêm qua. Cả cái kế hoạch đề nghị thầy Gosling giúp đỡ. Tôi kể liến một mạch không nghỉ.

Khi tôi ngừng nói cũng là lúc chúng tôi tới gần cổng trường.

- Sao, cậu nghĩ sao?

- Ờ, - Lauren cắn cắn môi rồi nói. - Wes, đây không phải chuyện đùa hay cái gì tương tự chứ? Mình nghĩ cậu muốn thử mình trước khi kể chuyện này cho hai đứa sinh đôi phải không?

- Tất nhiên là không phải. - Tôi vội phản đối. - Mình không bịa bất cứ một chi tiết nào. Nếu thế thì quá dở hơi. Với lại, sao mình phải cố lừa cậu làm gì?

- Thôi được, thôi được. - Lauren khoát tay. - Nhưng cậu có công nhận chuyện này quá lạ lùng không?

- Tớ biết. Nhưng cậu tin tớ chứ, đúng không?

- Chắc chắn rồi. - Lauren nói nhưng tôi biết cô ấy cũng không chắc lắm. - Kể cho thầy Gosling cũng hay đấy, - cô tiếp tục nói. - thầy ấy thông minh và hiểu biết mọi thứ. Có thể thầy sẽ giải đáp được chuyện này. Và cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa thì Wes, cậu hãy nhớ là cậu đã đánh bại hai đứa sinh đôi!

- À đúng, suýt nữa tớ quên. - Chúng tôi cười vang và đập mạnh một cái vào tay nhau.

Chợt sắc mặt Lauren vụt nghiêm trọng.

- Có khi gã đàn ông ở cửa hàng Năm và Mười nói đúng đấy. Cậu có nhớ gã đã nói gì không. "*Cậu có khả năng nhìn thấu*". Có lẽ điều này đã thể hiện ít nhiều rồi.

Lauren đã bắt đầu thực sự tin tôi!

Chúng tôi băng qua đường. Ngoài cổng trường học sinh đã đứng kín đặc.

- Kìa, Kim đấy. - Lauren chỉ tay về phía một cô bé mặc chiếc quần da màu xanh ngọc và chiếc áo khoát cùng màu. - Tớ phải mượn cậu ấy vở lịch sử. Hẹn lát nữa gặp lại nhé. - Cô ấy quay đi, không quên dặn lại tôi. - Nhớ cẩn thận nhé!

- Lát gặp lại. - Tôi hét lên đáp rồi quay lại con đường đá một mình.

Tôi vớ tay ra sau kiểm tra tấm ảnh một lần nữa nhưng... có cái gì đó kéo tay tôi lại. Tôi thấy chơi với.

Tôi cố rút tay về nhưng cả hai tay tôi đã bị cột chặt bằng một gọng kìm.

Tôi định hét lên thật to. Nhưng không thốt nổi một lời.

Tôi vùng vẫy cố thoát nhưng càng quẫy mạnh, tôi càng bị quấn chặt, tay tôi bị hút vào. Chặt nữa, chặt quá.

Tôi bị kéo mạnh về phía rìa đường.

Ngay lúc đó tôi cảm thấy cổ mình đau nhói như thể bị một vật đâm vào. Vật đó rất cứng, nó giống như một cái cày.

10

- Cứu với! - Tiếng kêu như bật ra từ cổ họng tôi. - Có ai giúp tôi với! - Tôi quằn quại găng sức thoát ra.

Và bỗng nhiên vật đó nhả tôi ra.

Tôi ngã chúi xuống đất, lập tức tôi quay phắt lại đằng sau.

Cái vật ấy có bốn tay. Và bốn chân. Lại còn hai cái đuôi ngựa chải chẻ ra hai phía đối xứng trên hai cái đầu xấu một cách khó nhìn.

Đó là Corny và Gabby.

Tôi thở hắt ra rồi gượng đứng lên. Mình thật ngốc quá!

Chúng đang chăm chăm nhìn tôi cười thích thú và khịt mũi liên tục.

- Nhận đủ rồi chứ hả? - Corny cất giọng giễu cợt.

- Phải. - Tôi hét toáng lên. - Mà là một kẻ quá khích, Corny ạ. Chính mày đấy.

- Đừng có gọi tao như thế! - Corny cau có.

- Đúng đấy, đừng có gọi nó như thế! - Gabby lập tức phụ họa, tay quay quay cái đuôi tóc.

- Nhà mày còn nợ nhà tao tiền đấy. -Corny tuyên bố với vẻ đắc thắng. - Tiền thanh toán hóa đơn khám bệnh mà bố mẹ tao phải trả cho con Fluffums. - Nó nheo nheo cặp mắt lại.

- Khá nhiều tiền đấy. - Gabby dài giọng.

- Mà chưa hết, - Corny nháy chồm lên. - cảnh sát sẽ tới bắt con mèo nguy hiểm nhà mày đi.

Mặt tôi đỏ dần, máu nóng bắt đầu bốc lên. Tôi muốn tóm ngay lấy chúng rồi buộc chặt chúng cho bõ tức.

- Không đời nào! - Tôi dứt khoát. - Chính con chó của chúng mày xông vào nhà tao.

Ít ra mình cũng đã thắng chúng một trận, tôi nghĩ thầm. Và khi đã nhận giải thưởng rồi, tôi sẽ gí vào mặt chúng cho mà xem. Tôi sẽ không quên làm thế đâu.

Nhưng giờ thì tôi phải làm theo lời khuyên của Lauren phải lờ chúng đi.

Không nói nửa lời, tôi sửa lại cặp, quay gót, bỏ đi một mình.

Tôi gặp Lauren tại dây tử cá nhân ngay trước khi vào tiết khoa học. Tôi vừa trải qua mấy tiếng đồng hồ ở trường mà không gặp rắc rối gì. Tôi kể lại cho Lauren nghe ban sáng hai đứa sinh đôi đã nói gì về chuyện cảnh sát sẽ tới bắt con Clawd đi.

- Chúng bịa ra chuyện đó đấy. Chúng đúng là những kẻ xấu xa. - Lauren lầm bầm, sập cánh tử rầm một cái.

Tôi ấn quyển sách toán của mình vào ngăn tủ và treo áo khoát lên mắc. Rồi rất thận trọng, tôi lúi từ từ tấm ảnh ra khỏi cặp.

- Tớ sẽ thử gặp và nói chuyện với thầy Gosling trước khi vào giờ.

- Hay đấy. - Lauren tán thành.

Tôi dợm bước đi nhưng một bàn tay từ đâu đó vươn ra rút lấy kính của tôi.

Tôi ngơ ngác nhìn quanh, đánh rơi luôn tấm ảnh. Nó nằm phẳng trên sàn, trải phẳng ra.

- Ô này! Tôi không thấy gì cả! - Tôi kêu lên. - Trả kính tôi đây!

Hai chị em sinh đôi! Hai đứa đáng ghét! Chúng giật mất kính của tôi rồi. Chúng luôn chơi cái trò ngu xuẩn đó. Chúng biết là tôi chẳng nhìn rõ cái gì nếu thiếu kính.

Tôi không thể chờ tới lúc cho chúng bài học được nữa, tôi thực sự tức lắm rồi.

Tôi nghe tiếng chúng khịt mũi rồi cười khúc khích suốt lúc đi trên cầu thang lên gác. Chúng cũng học giờ khoa học của thầy Gosling hôm nay. Tôi phải lấy lại kính, nhưng trước hết còn phải gặp thầy Gosling đã.

- Nhanh lên nào Wes. - Lauren cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. - Sắp chuông rồi đấy.

Tôi ngồi xổm xuống cạnh tấm ảnh. Tôi muốn cuộn ngay nó lại. Phải làm thế mới an toàn.

Tôi cố gắng không nhìn thẳng vào tấm ảnh. Nó vẫn còn làm tôi run, rất run là đằng khác. Vì thế tôi chỉ nhìn vào mấy viên gạch cạnh tấm

ảnh. Đột nhiên mắt tôi bị hút vào mấy chấm nhỏ sắc sỡ trên ảnh khi tôi cuộn nó lại.

Tôi chỉ liếc nó có mấy giây. Nhưng thế là quá đủ.

Hình ảnh chiều lập tức hiện ra.

Con bộ ngựa.

Nó đang nhìn tôi trừng trừng bằng cặp mắt ướt, mở to và long lanh.

Tôi sợ hãi nhảy bật về phía sau la toáng lên:

- Nó quay lại! Quay lại rồi! - Tôi cứ kêu mãi mấy tiếng đó không thể ngừng được. - Nó quay lại rồi!

- Wes! Wes! Có chuyện gì thế? - Lauren cuống quýt hỏi.

Tôi không thể đáp được. Tôi đứng im không nhúc nhích, mắt nhìn chăm chăm vào con bộ ngựa, nó đang tìm cách thoát ra khỏi tấm ảnh.

Nó lồng lộn quyết liệt không khác gì một con quái vật thời tiền sử đang bị mắc vào bẫy. Và cặp mắt nó vẫn không rời khỏi tôi. Nó nhìn tôi bằng cặp mắt rùng rợn của một con côn trùng khổng lồ.

Làm gì đi chứ! Làm gì đi chứ! Một tiếng nói từ bên trong thúc giục tôi. Nhưng hai chân tôi như mọc rễ xuống sàn.

Tôi thoáng nghe tiếng Lauren đang kêu, nhưng cô ấy dường như ở rất xa. Đầu óc tôi lâng lâng như trên mây. Máu trong mạch tôi như phình lên. Tim tôi muốn bắn ra khỏi lồng ngực.

LÀM GÌ ĐI! Tiếng nói đó lại vang lên trong đầu tôi.

Tôi sờ vào tấm ảnh.

Tôi sờ rầm cuộn nó lại.

Tôi cảm nhận rõ lực đẩy của con bộ ngựa, nó đẩy mười đầu ngón tay tôi ra.

Mặc, tôi vẫn cố cuộn tiếp, cuộn nhanh hơn, gấp gáp hơn.

Bỗng, tay tôi trượt đi và tấm ảnh bung ra.

- A..á..á..! - Tôi hét lên vì bị hai chân sau con bộ ngựa đập cho một cái đau điếng vào tay.

Tôi để tuột tấm ảnh rơi xuống đất.

Cặp càng con bộ ngựa khua lên hoang dại trong không trung trước khi tấm ảnh chạm đất. Tôi vội giậm mạnh chân xuống, định đánh gãy cặp càng của nó nhưng bị trượt. Con bộ ngựa đã giậm dữ dội cánh.

Tôi lại giậm cái nữa, mạnh hơn.

Một cái chân dài nghêu vươn lên từ tấm ảnh. Và rồi cái càng sắc như dao cạo của con bộ ngựa khóa cứng mắt cá chân tôi lại.

- Ái! - Tôi đau đớn rống lên, điên cuồng rút chân ra. - Nó kẹp tớ rồi! Nó kẹp tớ rồi!

- Cái gì đang diễn ra thế? Cái gì thế? - Lauren vẫn đang đứng cạnh gào lên hỏi.

Cô ấy không nhìn thấy nó! Con bộ ngựa đã sắp thoát được ra ngoài. Nó rất khổng lồ! Thế mà cô ấy vẫn không thấy nó.

Con bộ ngựa tiếp tục vật vờ, lắc lư, lồng lộn hòng thoát ra.

Và kìa, nó cứ to dần to dần lên. To hơn nhiều kích cỡ ban đầu trong ảnh!

- Lauren! - Tôi thở gấp. - Nó đẩy! Con bộ ngựa đẩy! Nó thoát khỏi tấm ảnh rồi! Nó đang tấn công tớ! Nó rất khổng lồ!

Con bộ ngựa rút nốt chân sau ra khỏi tấm ảnh. Nó chìa càng ra và kẹp chặt lấy cổ tay tôi. Rồi nó nghiêng. Nó nghiêng mãi, nghiêng mãi cho tới lúc tay tôi tê cứng, không còn cảm giác gì nữa và thâm tím lại.

Tôi chụp lấy càng nó, ra sức giật ra khỏi cổ tay mình.

Con bộ ngựa vung cặp chân ra sau, những cái răng cửa nhọn của chúng bập vào áo sơ mi của tôi. Chúng xé rách toạc áo tôi. Tôi đau nhói giật nảy người lên khi cặp càng nó châm tới da tôi.

Nó vẫn tiếp tục to ra. To nữa, to mãi.

Giờ nó cao bằng tôi rồi!

Cái mặt to tướng, xấu xí của nó hướng thẳng vào mặt tôi.

Nó lại khua cặp càng vào tóc tôi.

- Bỏ tao ra! - Tôi cứ gào liên hồi.

Tay chân tôi khua khoắng như điên hòng thoát ra. Con bộ ngựa vòng cặp càng cứng khỏe như vâm của nó thít chặt lấy cổ tôi.

Nó định làm tôi nghẹt thở chắc?

Lauren đâu rồi? Sao cô ấy không giúp mình?

- Laur... - Tiếng gọi nghẹn tắc lại cổ họng tôi.

Tôi ngửa cổ lên cố nói lỏng giọng tìm của con quái vật khổng lồ.

- Lauren? Cậu đâu rồi? - Tôi nghẹn ngào thốt lên.

- Lauren! Lauren ơi!

11

- Lauren!

Tôi đã thấy cô ấy. Cô ấy đang vội vã chạy ra phía đại sảnh.

Bỏ lại tôi đơn độc chống lại con bộ ngựa khổng lồ!

- A..a..a..a..ă..ăc! - Âm thanh ọc ọc phát ra từ cổ họng tôi bởi con bộ ngựa đang xiết chặt cặp càng hơn. Tôi khó thở quá. Mắt tôi hoa lên.

Tôi hất mạnh đầu ra sau.

Tôi chạy vọt ra phía đại sảnh với con bộ ngựa khổng lồ vẫn kẹp chặt trên cổ.

Tôi lắc đầu, cố giáng mạnh con bộ ngựa vào dây tử sắt cá nhân. Có tiếng đập cánh vù vù và tôi thấy gọng kìm có lỏng ra chút ít.

Con quái vật há bạnh hàm ra. Tôi thấy rõ bên trong mồm nó. Tôi ngửi rõ mùi hôi thối phả ra. Nó chìa cái hàm bạnh của mình gần sát mặt tôi.

Tôi luồn một tay vào giữa ngựa mình và con bộ ngựa rồi hất mạnh ra. Nó lao xuống sàn đánh bộp một cái.

Lúc này tôi mới trông thấy Lauren. Cô đang tựa lưng vào tử. tay khoanh trước ngực.

- Rất thuyết phục, Wes ạ. - Cô nhếch mép cười. - Tớ mà không biết trước mọi chuyện, tớ sẽ thế là đang thấy cậu vật lộn với một con bộ ngựa khổng lồ vô hình.

Cô chìa tay ra đẩy tôi một cái rồi giục.

- Chúng mình sắp muộn học rồi đây...

Con bộ ngựa nhồm dầy, kẹp một cái càng quanh cổ tay Lauren.

- Oái, Wes! - Cô la lên. - Cái gì kẹp tay tớ ấy! Hãy đuổi nó ra đi!

Tôi hít một hơi thật sâu rồi tung một cú đá karate vào thẳng chân trước con bộ ngựa.

Nó nhả ngay ra và bay vèo về phía hành lang.

- C..c..cái gì thế? - Lauren lắp bắp, xoa lấy xoa để vết đỏ mà con bộ ngựa vừa cắn.

- Con bộ ngựa đấy. - Tôi thì thạo. Tôi đang mãi dõi theo con quái vật. Nó đang ngoái cái đầu to tướng lại, mắt đảo quanh khắp khu sảnh vắng vẻ trên gác hai. - Nó vẫn còn ở đây. Nhưng nó không để ý bọn mình đâu. Chờ đã. Hình như nó đang kiểm cái gì đó ở sảnh lớn.

Tôi nheo mắt tìm xem nhưng chẳng thấy gì, mọi thứ cứ lơ mờ trước cặp mắt không kính của tôi.

- Thầy Gosling đấy! - Lauren kêu lên. - Nhanh lên Wes! Chặn thầy lại, kể cho thầy nghe đi!

Lauren không nhìn thấy con bộ ngựa nhưng ít ra giờ thì cô ấy cũng tin tôi.

Thầy Gosling đang chậm rãi đi vào sảnh, trên tay là hai chồng sách cao đến tận cằm thầy.

Thầy hướng về phía chúng tôi đứng.

Và con bộ ngựa lại xuất hiện.

- Thầy ơi, coi chừng! - Tôi la lên.

Quá muộn rồi.

Con bộ ngựa đã quắp lấy mắt cá chân thầy và cắn ngập hàm nó vào.

Thầy Gosling rên lên một tiếng. Thầy cuống quýt vung chân. Thầy bối rối nhìn quanh hết sàn nhà tầng dưới, lướt khắp dãy hành lang tầng trên. Con bộ ngựa vẫn đeo bám phía sau thầy.

Tôi lén cầm vội một trong những quyển sách mà thầy đánh rơi. - quyển *Đùa nghịch với côn trùng*. Tôi nhét luôn vào cặp. Có thể quyển sách này hữu ích đây, tôi nghĩ bụng.

Tôi cầm lên một quyển sách khác rồi ném nó vào con bộ ngựa.

Trượt rồi!

- Wes, cậu làm gì thế? - Lauren thì thầm.

- Tôi đang cố ném con bộ ngựa. - Tôi đáp.

Tôi liệng tiếp một quyển nữa.

- Khỉ thật! Lại trượt rồi.

- Ở đâu hả Wes? - Lauren hỏi. Nó đang xảy ra ở đâu thế?

Tôi nheo mắt nhìn lên sảnh. Thầy Gosling đang bước cuống cầu thang.

- Nó cắp cổ chân thầy. - Tôi tả lại. - Giờ thì nó đang bay sát sau thầy.

- Tôi cần một lời giải thích. - Thầy Gosling nóng nảy lên tiếng khi sải bước tới gần chúng tôi. Chiếc áo len màu ghi rộng của thầy trễ lủng bồng phía sau. - Tại sao em lại ném sách đi? Và ai đã ngáng chân tôi?

Tôi biết bây giờ không phải lúc để kể cho thầy về bức ảnh. Nhưng tôi sẽ nói thật nhanh.

- Dạ, thưa thầy, không ai ngáng chân thầy đâu ạ. Ít ra là không phải Lauren với em. Nhưng đúng là em đã ném sách. Em xin lỗi đã làm thế. Nhưng em phải làm thế vì...

- Phải ném sách? - Thầy Gosling ngạc nhiên chất vấn, mắt ngó tôi dăm dăm qua cặp kính. - Thôi, chuyện đó để sau. Bây giờ giúp thầy nhặt chúng lên nào. - Thầy cúi xuống và bắt đầu nhặt từng quyển.

Lauren và tôi cũng ngồi thụp xuống nhặt. Vừa nhặt tôi vừa để mắt đến con bộ ngựa.

- Nhanh lên Lauren! - Tôi thì ào. - Nó lại tới đây!

- Chạy thôi! - Cô hét lên rồi vút luôn chồng sách trên tay xuống, lao khỏi chỗ đang đứng.

Thầy Gosling đứng thẳng dậy, chỉnh lại cái cà vạt.

- Em ấy sao thế? Em ấy vút sách của tôi xuống sàn. Tôi thực sự không hiểu nổi hành vi của em ấy. Có lẽ các em sẽ phải gặp tôi để nói chuyện nghiêm túc mới được.

- Đừng ạ, em xin thầy. Thưa thầy Gosling, - tôi xin xỏ. - có một cách giải thích rất lô gích cho tất cả chuyện này đấy ạ. Em xin đảm bảo ạ. Nhưng chúng em cần thầy giúp chỉ rõ một việc.

- Chỉ rõ một việc ư? - Thầy Gosling hỏi. - Em muốn thầy chỉ rõ tại sao các em lại cư xử vô lối như thế hả?

- Nó đâu? Nó đi chưa? - Giọng Lauren vang to lạnh lạnh từ phía sảnh.

- Chưa. - Tôi đáp.

Tôi quan sát con bộ ngựa, vắt óc nghĩ xem nên làm gì tiếp. Nó đã thôi không bò nữa. Giờ có vẻ nó đang chờ đợi. Nó đứng im không nhúc nhích. Rồi, rất chậm rãi, nó đưa cặp cẳng lên gãi gãi vào đầu.

Sau đó, nó tiến về phía thầy Gosling.

- Nó đang lại gần. - Tôi thông báo.

- Cái gì đang lại gần? - Thầy Gosling thắc mắc.

Tôi nuốt nước bọt.

- Kể cho thầy đi! - Lauren giục. - Kể cho thầy đi trước khi quá muộn!

- Quá muộn để làm gì? - Thầy hỏi. - Vào tiết à? - Giọng thầy có vẻ bối rối nhiều hơn là tức giận.

- À, dạ vâng ạ, muộn giờ học mất ạ. - Tôi đáp lời. - Đi thôi ạ. - Tôi nhặt mấy quyển sách Lauren đánh rơi lên, bám vào tay thầy Gosling rồi kéo thầy đi vòng qua chỗ con bộ ngựa ra phía cầu thang lên tầng trên.

Lauren đã nhanh nhẩu chạy lên cầu thang trước.

- Khoan đã! - Tôi kêu lên. - Tắm ảnh đâu rồi? Tớ phải lấy lại nó!

- Kia kìa! - Lauren chỉ. - Ở gần dãy tủ ấy.

Tôi chạy ra phía đại sảnh, ngồi thụp xuống nhặt tắm ảnh trên mặt sàn. Tôi cuộn nó lại nhưng tôi nhận thấy tắm ảnh có một khoảng trống. Chính là vị trí có hình con bộ ngựa.

Lauren cũng đã xuống theo, giật giật tay tôi.

- Đi thôi nào. - Cô ấy giục, mắt nhìn quanh quẩn tìm dấu hiệu con quái vật. - Nó đâu rồi?

- Tốt rồi. - Tôi nói. - Nó đang bận.

Thầy Gosling đang đứng ở lan can cầu thang sắp xếp lại chồng sách trên tay. Con bộ ngựa cũng loanh quanh gần đó. Nhưng nó có vẻ không để ý gì đến thầy. Nó còn đang mãi giơ cặp cẳng lên huơ huơ trước đôi mắt khổng lồ của mình.

- Nó đang bận làm gì cơ? - Lauren tò mò hỏi.

- Nó đang ở sau thầy Gosling. Đừng lo, nó không bận tâm đến thầy đâu. Hình như nó đang cầu nguyện hay làm gì đó tương tự. - Tôi nói khẽ.

Lauren bấu chặt lấy tay tôi:

- Không phải nó đang chuẩn bị tấn công tiếp đây chứ?

12

Thôi đúng rồi!

Lauren nói đúng!

Giờ tôi mới nhớ ra là con bộ ngựa đã giương còi ra phía trước giống như tư thế cầu nguyện ngay trước khi xử lý con mồi.

- Chạy khỏi đây thôi! - Tôi hét to.

Con bộ ngựa bắt đầu chập cạp còi lại, đung đưa mạnh.

Chúng tôi chạy vội lại chỗ thầy Gosling. Tôi nắm tay áo thầy, kéo thầy chạy tiếp.

- Cẩn thận nào Wes, - thầy nhắc. - không thầy lại làm rơi chồng sách bây giờ. Chúng ta có bị muộn vài phút cũng không sao.

- Không nên chậm trễ thêm bất cứ phút nào khi chúng ta đã bị chậm rồi ạ. - Tôi lên tiếng.

- Đúng đấy ạ. - Lauren tán đồng.

Tôi đã nghe thấy tiếng đập cánh quyết liệt, giống như tiếng hàng triệu con mồi đang giận dữ. Có vẻ như Lauren không nghe thấy âm thanh đó. Tôi ngoái nhìn sang bên cạnh.

- Nó ở ngay sau chúng ta. - Tôi thầm thì với Lauren cũng vừa lúc chúng tôi lên đến bậc thang trên cùng. - Nó cũng đang bò lên. Theo sát chúng ta!

- Kể cho thầy đi! - Lauren lại giục.

Chúng tôi đã sắp tới cửa phòng thí nghiệm khoa học. Tôi quyết định nhảy trước một bước, chắn ngang cửa ra vào.

- Thưa thầy Gosling, có một điều thầy phải biết. Đó là về bức ảnh không gian ba chiều. Bức ảnh hai bạn sinh đôi đã mang đến lớp. Trong đó là hình ảnh một con bộ ngựa. Con bộ ngựa đang cầu nguyện. Và giờ thì nó không còn là hình ảnh ảo nữa. Nó đã thực sự sống dậy ạ...

Thầy Gosling gạt tôi ra.

- Để sau tiết học đã. - Thầy nói. Tôi thấy rõ là thầy chẳng buồn nghe nữa.

Lauren và tôi vội vã ngồi vào chỗ. Bạn ấy ngồi tít xuống cuối lớp. Còn tôi thì ngồi ngay gần hàng ghế đầu, sát bên phải tôi là hai đứa sinh đôi.

- Trả lại tao kính đây. - Tôi yêu cầu chúng.

- Kính nào? - Corny cao giọng hỏi.

- Ờ, kính nào? - Gabby đế vào.

- Kính của tao, chúng mày...

Tôi im bật vì có tiếng lạo xạo đáng sợ ngoài cửa. Một cái khe xuất hiện rồi qua đó hai cái còng đen dài thò vào. Chúng huơ lên, tìm kiếm gì đó trong khoảng trống.

- Ôi không! - Tôi khẽ rên rỉ.

Tôi quay xuống chỗ Lauren.

- Nó đang ở đây! - Tôi nói không phát ra tiếng.

- Em có điều gì muốn chia sẻ với cả lớp hả Wes? - Tiếng thầy Gosling vang lên.

- Dạ..ừm.m, thực sự em muốn nói với thầy về bức ảnh ba chiều ạ. - Tôi liếc nhìn ra cửa. Cánh cửa đã thủng một lỗ to. Cái đầu to tướng của con bộ ngựa thò vào. Hàm nó bạnh ra rõ đẫy rớt. - Ai đó có thể bị thương nếu...

- Thầy đã bảo là để sau giờ học. -Thầy Gosling nghiêm khắc cắt ngang. Rồi thầy bước ra phía cửa.

Tôi muốn bật mắt lại. Hoặc chui xuống gầm bàn cũng được. Nhưng tôi biết là mình phải ngăn thầy Gosling lại. Tôi nháy bật dậy, thế mà vẫn không kịp.

Thầy Gosling đã ra đến cửa và đưa tay đẩy cửa rầm một cái, nghiêng nát luôn một cái cẳng sau của con bộ ngựa.

Phù, may quá. Chỉ là một cú sập cửa.

Cái chân gãy của con bộ ngựa lập tức được thay ngay bằng một cái mới mọc ra. Tiếng vù vù ngày càng to. Tôi cảm giác âm thanh đó làm rung động từng thớ thịt mình. Tai tôi ù lên. Tôi bịt chặt tai lại mong không phải nghe cái tiếng động khốn kiếp ấy.

- Nhưng thưa thầy sau giờ học thì muộn mất... - Tôi cố báo động cho thầy Gosling.

- Sau giờ học! - Thầy Gosling nạt to. - Và đừng có bịt tai khi tôi đang nói với em.

Cặp sinh đôi bắt đầu khịt mũi.

Tiếng trống đập thành thịch trong tai tôi như sắp nổ tung.

- Vâng! - Tôi biết. - Em xin nghe thầy.

- Sao em lại hét lên thế? Hôm nay em bị làm sao hả Wes? - Thầy Gosling ngạc nhiên. - Hay là em ốm?

- Không ạ. - Tôi lí nhí. Tôi chỉ mong mình có thể trả lời thầy là đúng như thế. Sau đó thầy sẽ cho tôi xuống y tế. Cô y tế dưới đó sẽ gọi điện cho bố mẹ tôi. Và mẹ tôi sẽ tới đón tôi về nhà.

Nhưng giờ thì không thể làm vậy được nữa.

Tôi đã mua nó, cái ảnh đáng ghét.

Tôi đã không thèm nghe lời cảnh báo của Sal.

Và lúc này chỉ tôi là người duy nhất nhìn thấy con bộ ngựa. Tôi là người duy nhất nghe được tiếng nó đập cánh giập dữ. Cũng vì thế tôi phải ở lại đây. Tôi phải ngăn chặn nó. Nếu tôi có thể.

- Nào hãy quay lại bài giảng về mắt. -Thầy Gosling phá vỡ bầu không khí trầm lắng.

Tiếng vù vù đập cánh đã chậm lại nhưng con bộ ngựa vẫn lấp ló ngoài cửa ra vào. Thầy Gosling bắt đầu đi đi lại lại trong lớp như mọi khi thường làm. Hai tay thầy đút sâu vào túi quần.

Con bộ ngựa bám sát gót thầy, cũng đi đi lại lại khắp căn phòng. Thầy dừng, nó cũng dừng. Thầy quay lại, nó cũng quay lại.

Tôi muốn hét lên.

Ít nhất thì mày cũng đừng nhấp càng, tôi thầm cầu khẩn. Nhưng không ổn rồi, nó đang rất chăm chú nhìn thầy Gosling.

Thầy quay mặt lên bảng và vẽ minh họa về mắt người. Con bộ ngựa giương càng ra quạt mạnh về phía thầy.

Trượt rồi!

Tôi thở hắt một cái rõ to.

Thầy Gosling quay phắt lại lườm tôi, rồi lại quay lên vẽ tiếp.

Con bộ ngựa lại lặp lại.

Đúng lúc nó phóng càn vào bảng...

Kít...t...t...t...t!

Mọi người kêu lên, một số bịt tai lại. Thầy Gosling lại quay lại nhìn tôi, cứ như thể tôi là người có lỗi!

Đầu tiên tôi quá ngạc nhiên tại sao mọi người lại nghe được tiếng kít. Sau đó tôi mới nhớ ra là tuy họ không nhìn thấy con bộ ngựa nhưng họ sẽ cảm thấy đau nếu bị nó quặp. Do đó tôi đoán cả lớp nghe được tiếng va chạm giữa càn con vật với cái bảng.

Thầy Gosling ném viên phấn vào hộp rồi chậm rãi bước về góc lớp nơi đặt một giáo cụ trực quan ưa thích của thầy sau tấm màn trắng.

- Nào. - Thầy lên tiếng, tay kéo tấm màn phủ xuống. - Một bộ xương người được gài trên đế. - Hôm nay chúng ta sẽ nghiên cứu về xương sọ người.

Con bộ ngựa cũng theo thầy ra chỗ bộ xương. Cặp càn của nó đang khua khoắng lung tung. Nó nghiêng cái đầu to tướng, quan sát kỹ càn bộ xương. Dãi rớt từ quai hàm nó rỏ xuống, sủi bọt dưới cặp càn. Trời ơi, nó đang đói.

Tôi quá khiếp hãi làm rớt luôn cái thước kẻ xuống sàn.

Thầy Gosling lại lườm tôi. Thầy bê bộ xương nhích lại gần hơn rồi nói:

- Hãy chăm chú tập trung vào đây.

- Ôi trời! - Gabby kêu lên.

Cả lớp bùm miệng cười.

Con bộ ngựa đang nhòai ra và dường như nó đánh hơi bộ xương. Tôi cũng nhòai người nhìn nó. Bụng tôi tự nhiên cuộn lên.

Con bộ ngựa bạnh quai hàm đớp chặt cái tay của bộ xương. Nó bắt đầu nhai các ngón tay.

Cả lớp xì xào.

- Trò đùa vớ vẩn. - Ai đó nói.

- Tớ nghĩ nó đang đói. - Tôi ra hiệu cho Lauren.

Thầy Gosling nhìn chăm chăm vào cánh tay bộ xương. Trông nó như đang vẫy chúng tôi.

- Ai đang nghịch thế đấy? - Thầy hỏi. - Wes phải không?

- Không phải em. - Tôi phản đối. - Nhưng xin thầy nghe em. Em nghĩ lúc này nó thực sự nguy hiểm. Nó đang đói đấy ạ.

- Cái gì đang đói? - Giọng của Gabby. - Bộ xương hả?

Vài đứa khúc khích.

- Đúng là trông nó gầy thật. - Corny tiếp lời.

Cả lớp cười to hơn.

Con bộ ngựa đã rờ đến cái cẳng chân và bắt đầu gặm từ đầu gối.

- Giờ thì nó đang làm gì nào? - Gabby giễu cợt.

- Chắc hẳn nó nhảy múa. - Corny đáp.

Cả lớp ồ lên, cười nói, chỉ trỏ. Chúng nghĩ đây chỉ là một trò đùa.

Thầy Gosling nhắc cái đế gắn bộ xương ra chỗ khác, xa khỏi chỗ con bộ ngựa.

- Đây không phải đồ chơi. - Thầy cảnh báo. - Tôi cần một lời xin lỗi của ai đó chịu trách nhiệm về việc này.

Cả căn phòng vụt yên lặng. Trừ tiếng động con bộ ngựa phát ra: tiếng đập cánh và va nhau canh cách của cặp cẳng cứng.

- Thầy đừng xê dịch bộ xương! - Tôi la. - Thầy làm nó cáu đấy!

Cả lớp lại cười phá lên.

Thầy Gosling lừ lừ tiến lại bàn tôi, nhìn trừng trừng vào tôi.

- Tôi mà còn nghe thấy bất cứ lời nào của em thì tôi sẽ đuổi em ra khỏi lớp đấy. Em có hiểu lời tôi không? - Thầy dần từng tiếng. - Mà tôi nói trước, không phải chỉ là phạt đâu, tôi sẽ đình chỉ học đấy.

Tôi biết nói gì đây?

Tôi cảm thấy vô vọng. Tôi muốn giải thích mọi chuyện với thầy. Muốn thầy đứng về phía mình.

Tôi gục đầu xuống bàn. Nghĩ đi, Wes, nghĩ đi.

Chợt tôi ngẩng phắt lên. Con bộ ngựa đâu rồi? Tôi đã quên băng nó.

Ồi không! Tôi cúi xuống gầm ghế mình.

Con vật đã phát hiện ra chỗ chúng tôi nhốt mấy con vật nuôi ở góc lớp.

Tôi liên tưởng đến con mối.

Tôi nghĩ tới con Fluffums và túm lông của nó.

Tôi kinh hãi theo dõi con bộ ngựa đang bắt đầu chĩa cày về phía
lồng nhốt chuột.

13

Nó đang kéo cửa cái lồng ra.

Tôi nhắm tít mắt lại. Cố nghĩ ra một cách nào đó. Nhưng một hình ảnh đáng sợ lớn vồn trong tâm trí tôi. Con bộ ngựa tóm lấy một chú chuột, nhồi vào cái hàm há hốc đang rỏ dài của nó rồi nhai ngẫu nhiên hết bay. Tôi hình dung nó sẽ tiếp tục bò sang lồng nhốt chuột bạch, lồng chuột cảnh rồi đến lồng ếch ương...

Đến lúc phải hành động rồi, tôi nhủ thầm. Mình có thể bị đuổi khỏi trường nhưng lúc này mình phải hành động.

Tôi trèo lên một chiếc ghế đầu giữa lớp.

- Thả lũ động vật ra đi! - Tôi ra lệnh cho Lauren. Ít ra làm thế chúng mới không bị làm mục tiêu chờ chết. Thà để chúng bỏ chạy rồi trốn đi còn hơn.

Lauren vội vã rời khỏi chỗ ngồi, chạy ra phía lồng ếch ương. Cô tóm lấy một lúc hai ba con rồi thả xuống sàn nhà.

Bọn chúng ngồi im không động đậy.

Con bộ ngựa đang nhích từng bước về phía chúng.

Lũ ếch ương chậm chạp nhướn đầu lên không trung. Hình như chúng hít không khí. Sau đó chúng mới nhảy đi tứ phía.

Một số đứa trong lớp bắt đầu gào thét, nhảy tót lên ghế. Những đứa khác ôm bụng cười.

- Thôi ngay lập tức! - Tôi nghe tiếng thầy Gosling gào lên giữa tiếng ồn ào như chợ vỡ.

Lauren đảo mắt lại nhìn thầy rồi tiếp tục chuyển sang cái lồng bên cạnh.

- Thả hết chúng ra đi! - Tôi tiếp tục chỉ huy. Tôi chạy lên bảng, tóm lấy cái thước gỗ chỉ bảng của thầy...

- Em biết là em đang làm cái gì không? - Thầy Gosling quát. Thầy nắm vai tôi lắc mạnh.

- Thầy nhìn kia kìa! - Tôi vùng ra, hét to. Tôi chạy ra chỗ lồng thú, tay lăm lăm cái thước như thể một thanh gươm.

Con bộ ngựa đang đứng trước cửa lồng chật cứng những chú chuột trắng béo múp. Rốt dải nó chảy ròng ròng, cặp càng khua lên kích động.

Cặp càng của nó tiếp tục khua tới khua lui.

Lũ chuột kêu chít chít điên cuồng, nhảy lên chiu chiu như những hạt ngô trong máy nổ bỏng.

Tôi thận trọng tiến về phía con bộ ngựa. Cái thước gỗ đang trơn nhẫy trong bàn tay đầy mồ hôi của tôi. Rón rén áp sát phía sau con quái vật, tôi thọc mạnh vào sườn nó. Nó quay phắt lại, giật theo cái thước tuột khỏi tay tôi, loạng choạng thối lui mấy bước, đập cánh dữ dội.

Tôi mở cửa lồng lừa lũ chuột ra ngoài.

- Em làm gì chúng thế hả? - Thầy Gosling hét lên tuyệt vọng, tay phẩy vào không khí.

- Em đang cứu chúng ạ! - Tôi đáp rồi vỗ mạnh tay cho lũ chuột tản ra.

- Còn những con ba ba thì sao? - Jimmy Peterson gọi hỏi. Mọi người quay hết sang phía lồng ba ba.

- Thả chúng ra nốt! - Tôi hạ lệnh và Jimmy làm theo.

Nhưng bọn ba ba không chạy cho dù cả lớp suýt đuối thế nào. Mấy đứa vội ôm chúng lên để chúng khỏi chen chúc nhau.

Có ai đó đã thả con rắn lục ra. Lập tức con bộ ngựa đuối theo. Nhưng con rắn đã trườn ngay xuống dưới lò sưởi. Con bộ ngựa ra sức đuối càng ra quào nhưng không với tới.

- Tốt! - Tôi la lên. Giờ tôi phải sang đến lồng dơi.

- Đừng động vào dơi của tôi! - Thầy Gosling rên lên, tay ôm ngực.

Con dơi này là vật nuôi yêu quý của thầy Gosling ở trường. Thầy đã tìm thấy nó trong một lần đi bộ dã ngoại. Cánh nó bị gãy và thầy đã mang nó về chữa trị. Nhưng thầy sẽ đồng ý với mình thôi nếu thầy nhìn được con bộ ngựa, tôi tự trấn an.

Tôi kéo tấm màn đen phủ lồng ra rồi rút chốt cửa ra. Con bộ ngựa dơi theo cử chỉ của tôi. Con dơi không bay ra. Nó đang treo mình trên cành cây, cánh dang ra phủ lấy mặt.

- Trời ơi, nó đang ngủ! - Tôi thông báo cho Lauren. Mà con bộ ngựa lại đang hướng về phía lồng nó!

- Lay nó đi! - Cô ấy gợi ý.

Tôi gãi nhẹ vào cánh con dơi. Có tác dụng rồi. Nó choàng tỉnh và bay vèo ra ngoài, rất phấn khích vì được tự do.

- Bắt nó lại! Bắt lại! - Thầy Gosling rú lên đuổi với theo nó.

Ai đó mở nốt cửa lồng chuột ra còn con dơi đã bay thoát ra hành lang.

Thầy Gosling chạy ra khỏi cửa và đóng sập cửa lại.

Đột nhiên cả lớp im bật. Lũ trẻ ngừng bật la hét. Tất cả lũ thú đã tìm được chỗ nấp.

Một bầu không khí rợn tóc gáy.

- Nó đâu rồi? - Lauren khẽ thì thào.

- Nó kh...kh...không ở gần chúng mình. - Tôi lắp bắp. - N..nó..nó đang lảng vảng cạnh bàn Corny.

- Ê này! Ai đụng vào kính hiển vi của tớ thế? - Corny dài giọng. Nó quay quay về bàn mình. Gabby theo sát sau nó. Nhưng con bộ ngựa không còn ở đó. Nó đã bò ra chỗ khác.

Nó sẽ làm gì tiếp đây? - Tôi tự hỏi.

- Eo ôi, vớ tớ ướt nhẹp rồi. - Gabby tức tối. - Lại còn nhớt nữa. - Nó tóm ngay quyển vở vứt ra góc lớp.

- Dãi con bộ ngựa đấy. - Tôi thì thầm với Lauren.

- Thế nó đâu rồi? - Cô hỏi.

- Nó... đang ra đây đấy.

Tôi nhìn thấy cái thước gỗ dưới sàn. Tôi vội nhặt lấy và co người lại chui xuống gầm một cái bàn gần đó. Chân tay tôi cứ run bần lên.

- Cậu định làm gì thế? - Lauren cũng nấp xuống cạnh tôi.

- Tớ... tớ định đâm nó bằng cái này. - Tôi nói, tiến một bước về phía con bộ ngựa. Tôi thấy rõ cẳng chân xanh của nó đang khua khoắc loạn xạ.

Nó càng bò lại gần, tim tôi càng đập mạnh. Chỉ còn vài bước chân là tôi chạm được vào nó.

Bỗng tiếng chuông vang lên.

- Ăn trưa rồi! - Ai đó reo lên.

Bọn trẻ thu dọn vội sách vở và tranh nhau ra cửa. Con bộ ngựa cũng hòa vào dòng người.

- Nó đâu rồi? - Lauren lại hỏi.

- Nó...nó ra ngoài rồi. - Tôi đáp.

- Tuyệt! - Cô ấy reo lên mừng rỡ.

- Nhưng có một vấn đề khác. -Tôi khẽ thở dài.

- Gì vậy?

- Nó đi về phía cảng tin.

14

- Đừng đi vội! - Lauren gọi to khi thấy tôi lao ra cửa. - Phải cầm theo cái này đây! - Cô vẫy vẫy tấm ảnh.

Tôi cầm lấy. Rồi chúng tôi nhảy xuống cầu thang đi về phía căng tin. Vừa đến lối vào, Lauren bỗng đứng khựng lại, bấu lấy tay tôi.

- Tiếng gì thế nhỉ?

Chúng tôi cùng nghe ngóng.

Bụng tôi quặn lên.

- Tiếng hét đấy.

Chúng tôi lao vào phòng. Tôi đảm bảo là con bộ ngựa đang tấn công ai đó.

Một quả táo bay sượt đầu tôi.

- Trận chiến thức ăn! - Có tiếng là to.

Trận chiến thức ăn à? Chúng đang gào thét vì ném thức ăn vào nhau à? Tôi đưa mắt quan sát khắp căn phòng.

- Tớ thấy nó rồi. - Tôi khẽ nói với Lauren. - Nó đang lảng vảng hết bàn này tới bàn khác. Và nó đang rỏ dãi như mưa.

- Ai theo phe tớ? - Một đứa mặt đầy tàn nhang bóng nhẫy mồ hôi gào lên.

- Đứa nào ăn cắp bánh sandwich kẹp bơ lạc với chuối của tớ rồi?
- Một tên khác cũng gào.

Tôi thấy con bộ ngựa đang cắp lấy một đĩa pho mát và dùng cào quẹt lấy một miếng to. Không ai để ý cái đĩa pho mát đang lơ lửng trong không khí. Bởi lúc này có quá nhiều thức ăn đang được tung qua ném lại.

Con bộ ngựa tọng cục pho mát vào mồm rồi phun ngay nó ra. Miếng pho mát bay lên, đập xuống mái tóc bạc của thầy giám thị nhà ăn. Con quái vật bắt đầu bằm nhỏ miếng pho mát rồi vung ra tung tóe.

- Ọe! Ai ném cái thứ này ra thế? - Một đứa mặc chiếc áo của đội bóng rổ Dodge phàn nàn. - Tởm quá! - Nó hót vết pho mát trên áo mình rồi hất sang người khác.

- Có phải nó gây ra tất cả những điều này không? - Lauren hỏi.

- Hầu như thế. - Tôi đáp. - Tớ nhìn không rõ lắm. Corny vẫn chưa trả tớ kính. - Mình không thể đợi đến lúc có thể động đến nó nữa, tôi nghĩ bụng.

- Ngay bây giờ nó đang làm gì? - Lauren lại thắc mắc.

- Lạ thật, Lauren ạ. - Tôi vừa nói mắt vẫn dõi theo con quái vật. - Nó vẫn đang chộp thức ăn, bằm chúng ra rồi vung vãi khắp nơi. Nhưng nó lại không ăn một thứ gì cả.

- Có thể nó không đói. - Lauren gợi ý.

Tôi lắc đầu.

- Nó rất đói. Nó đã rỏ ra cả đồng nước dãi kia kìa.

Đột nhiên tôi nhớ ra quyển sách *Đùa vui với côn trùng*. Tôi lôi nó ra khỏi cặp, lật nhanh tới trang nói về loài bọ ngựa càng cụp.

- Ui, á. - Tôi rên lên.

Lauren kiễng chân nhìn qua vai tôi.

- Cái gì thế Wes, cái gì hả?

Tôi hít một hơi thật sâu.

- Theo quyển sách này viết thì loài bọ ngựa thích ăn những thức ăn sống.

- Sống? - Lauren mở to đôi mắt xanh ngạc nhiên tột độ. - Thức ăn còn sống, còn thở á?

- Ừ hừ.

Bộp. Một củ cà rốt rớt luôn xuống giày tôi. Chúng tôi cùng ngó xuống, may quá, ít ra là không cái mắt bò nào trong đó như hôm qua. Tất nhiên tôi thầm ước giá mà cái ngày hôm qua đã không xảy ra. Bởi đó là ngày lần đầu tiên tôi nhìn thấy bức ảnh kỳ bí hai đứa sinh đôi đem tới lớp.

Tại sao mình lại không thấy con bọ ngựa ngay lúc ấy? Tôi băn khoăn. Sao giờ mình lại nhìn thấy? Có cái gì khác biệt nhỉ? - Cái gì...

- Nó đang làm gì hả Wes, Wes? - Lauren cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Tôi nhìn quanh. Nó đã ra tới cuối phòng. Với khoảng cách đó, tôi nhìn không rõ lắm.

RẦM...M...M!

Một tiếng đổ mạnh ở phía cuối phòng. Tiếp theo nó là một tràng thét dài kinh hoàng.

- Chuyện gì xảy ra thế, Lauren? Tớ chẳng thấy gì cả!

- Cái bàn tự đổ xuống! - Lauren cũng hét lên.

- Tớ nghi ngờ điều đó. - Chúng tôi cùng chạy lại chỗ đó.

Giá mà mình có kính ở đây thì tốt, tôi lăm bằm.

- Kính của tớ! Nó đây rồi! - Tôi hét lên.

- Có chuyện gì thế? - Lauren hỏi đám bạn đứng quanh cái bàn đổ.

- Cornelia đã giấu nó phía dưới cái bàn này đây. - Một cô bé mặc chiếc sơ mi tím lên tiếng.

- Đúng thế. - Chad Miller chêm vào. - Tớ đã cố kéo bạn ấy ra nhưng có cái gì đó cửa vào người tớ. - Cậu dang tay ra trước mặt mọi người. Một vết cửa sâu chạy dài khắp tay cậu. - Tớ không trông thấy cái gì. Nhưng nó giống như một sinh vật vô hình hay cái gì tương tự. - Chad lắc đầu hoảng loạn.

Lauren và tôi xuyên qua đám đông và thấy Corny. Nó đang bị kẹp dưới chân cái bàn đổ. Nhưng không phải cái bàn níu Corny lại mà chính là con bọ ngựa. Nó đang chèn lên ngực cô ta.

Corny chơi với đôi tay, miệng gào thét:

- Kéo nó ra giúp tôi đi!

- Lauren! Nó đang ngồi trên người Corny. Tớ phải lấy lại kính từ chỗ nó đã.

- Tớ biết là Corny rất đáng ghét nhưng chả nhẽ chúng mình không thể giúp nó trước khi bạn tâm đến cái kính được sao? - Lauren phản đối.

- Không phải thế! Ý tớ là...ý là lần đầu tiên tớ thấy tấm ảnh, tớ đã đeo kính và mọi chuyện đều ổn. - Tôi lú lủi giải thích. - Nhưng khi tớ bỏ kính ra... nhìn nó thì... thì tớ biến nó thành vật sống. Tớ nghĩ thế.

Tôi liếc xuống chỗ Corny để xem xem con bọ ngựa làm gì. Một dòng dãi rớt rờn rờn từ mồm nó xuống sàn. Và nó đang chấp hai càng lại nhau, nó đang cầu nguyện.

Tôi xô mấy đứa đứng gần ra để ngồi sụp xuống cạnh Corny. Con quái vật bắt đầu cọ cọ hai càng vào nhau.

- Đưa kính cho tớ. - Tôi ra lệnh.

- Kéo tở ra khỏi đây đã. - Corny rít lên. - Có cái gì đó đang đè lên tở! Nhưng tở không trông thấy nó!

Tôi nhìn nó trũng trũng, gần giọng:

- Nếu muốn ra khỏi đó còn nguyên vẹn thì đưa kính đây. Ngay bây giờ!

Mặt Corny tái xanh. Con bộ ngựa bắt đầu bám càng xuống, bám xuống, giơ lên rồi lại bám xuống. Corny cố căng mắt ra, điên loạn nhìn xem cái gì đang đè lên mình.

Con bộ ngựa giơ cao cạp càng lên.

Nó mở thật to mắt, bạnh hàm ra.

Một giọt dài lớn rớt xuống cánh tay Corny.

Corny thét lên.

- Nào! - Tôi giục Corny. - Đưa đây!

- Đây! - Corny rút vội cái kính trong túi ném ra.

Tôi bắt lấy đeo ngay vào. Tôi chỉ còn vài giây nữa thôi trước khi con bộ ngựa động thủ.

Tôi tập trung nhìn con bộ ngựa.

- Có tác dụng không, Wes? - Tiếng Lauren thì thào.

- Suyt...s...s! - Tôi ra hiệu. - Tở đang cần tập trung. Mồ hôi tôi túa ra đầy trán.

Con bộ ngựa khễ rùng người. Nó co mình lại.

Tư thế sẵn sàng chồm lên.

Để đâm thẳng xuống cổ Corny.

Tôi nhìn nó chăm chăm đến mức sắp lồi ra.

Đầu tôi ong lên.

Mắt tôi giật giật, nhức nhối.

Tôi muốn nhắm mắt lại. Tôi cần nhắm mắt.

Nước mắt tôi bắt đầu ràn rụa - và chính lúc đó một điều đã xảy ra.

Các chấm nhỏ xuất hiện. Hàng trăm chấm. Hàng nghìn chấm. Cam, xanh, hồng, vàng. Những chấm nhỏ huỳnh quang đang kết vòng quanh người con bộ ngựa.

Chúng phát sáng. Sáng rực lên.

Đừng chớp mắt. Không được chớp, tôi tự ra lệnh cho mình.

Các chấm sáng bắt đầu nhảy nhót. Chúng xoay tròn và bám trên cẳng chân con quái vật. Bò khắp người nó. Bò lên cặp cẳng. Lên đầu.

Rồi đột nhiên chúng túa ra tứ phía, không khác gì một vụ nổ quay chậm.

Đám chấm nhỏ tràn khắp phòng. Lao xuống các mặt bàn. Nhún nhảy trên mặt ghế. Vờn đỉnh đầu đám trẻ. Đập cánh vù vù, vù vù.

Và rồi chúng bỏ đi.

Corny oằn người chui ra khỏi cái bàn.

- Cám ơn không vì cái gì, Wes. - Nó càu nhàu.

- Nó đã có tác dụng phải không? - Lauren mừng rỡ.

Tôi xoắn tấm ảnh đang cuộn ra.

Khoảng trống trên tấm ảnh không còn.

Tôi thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm có lẽ dài nhất trong đời.

- Nó trở lại tấm ảnh rồi, Lauren ạ.

- Có thể chứ! Cậu đã đúng. - Cô ấy reo lên. - Chúng ta an toàn rồi!

- Chưa hẳn! - Tôi chữa lời cô. - Chúng ta chỉ an toàn chừng nào hủy được tấm ảnh này.

15

- Cái kéo ở trên nóc tủ ấy, cạnh cái tủ lạnh. - Tôi bảo Lauren. Chúng tôi đã thảo luận khá lâu trên đường về nhà nên hủy tấm ảnh như thế nào là hay nhất. Và đây là cách chúng tôi cho là khả dĩ nhất.

- Cậu có chắc sẽ không sao chứ? - Lauren vẫn lo lắng.

- Tớ hy vọng thế. - Tôi nói.

Tôi đọc mảnh giấy nhắn dán trên tủ lạnh.

- Mẹ tớ nhắn bố và mẹ đưa Vicky đi mua đồ. Tớ nghĩ đây là lúc thích hợp nhất để làm việc đó đây.

Tôi chỉnh lại ngay ngắn cặp mắt kính trên mũi. Sau đó tôi trải rộng tấm ảnh ra cái bàn bếp.

Lauren đưa cho tôi cái kéo.

Tôi cười nhún nhó.

- Tay tớ run quá.

Tôi nuốt ực một cái.

- Bắt đầu.

Tôi xoay xoay cái ảnh, không biết nên cắt từ đâu trước. Thực ra tôi đang băn khoăn. Tôi không biết liệu điều gì xảy ra nếu tôi cắt nó. Con bộ ngựa có nhảy bật ra khi tôi cắt vào chỗ chấm?

Tôi nhắm mắt lại rồi bắt đầu cắt. Tôi cắt rất nhanh. Tôi sợ.

Không thấy tiếng quạt cánh.

Tôi mở mắt ra và cắt tiếp. Lần này tôi cắt nó thành hai mảnh.

- Cậu có làm được không? - Lauren hỏi.

Tôi nhìn hai mảnh ảnh.

- Tớ cũng không biết nữa.

- Cậu đã chắc chưa?

Tôi gạt đầu.

- Tớ nghĩ tớ làm được.

- Cẩn thận nhé. Giữ chắc kính của cậu. - Lauren nhắc nhở.

Bụng tôi thót lại.

- Tớ sẽ cẩn thận. - Tôi đẩy kính trể xuống. Rồi tôi khẽ liếc qua kính nhìn xuống mảnh ảnh bên trái.

Tôi quay đầu ra chỗ khác, kéo vội kính lên.

- Nó vẫn còn ở đó. - Tôi rên rỉ.

- Không sao, không sao. - Lauren trấn tĩnh tôi. - Cậu cứ bình tĩnh. - Nhưng rõ ràng giọng cô ấy chẳng bình tĩnh chút nào. - Có lẽ chúng ta phải cắt nhỏ nữa.

Lauren cầm kéo lên.

- Lần này để tớ cắt. - Cô ấy cắt một vòng nhỏ xíu rồi nhìn sang tôi. - Cậu quay đi chỗ khác được không? Cậu mà cứ chằm chằm nhìn tấm ảnh làm tớ không yên tâm, kể cả cậu vẫn đeo kính.

Tôi quay mặt đi.

Xoẹt. Xoẹt. Xoẹt. Mỗi tiếng xoẹt tôi càng thấy lo sợ hơn.

Tôi nghe tiếng Lauren đặt kéo xuống bàn. Rồi có tiếng xé.

- Cậu làm gì thế? - Tôi hỏi.

Tớ xé nó ra. Làm thế nhanh hơn là cắt. - Cô giải thích.

Roạt...t...t.t. Tôi ghét cái âm thanh này còn hơn cả tiếng kéo cắt. Một giọt mồ hôi lăn xuống má tôi. Tôi chùi bàn tay rịn mồ hôi vào quần.

Tôi vẫn nghe tiếng Lauren xé giấy xoàn xoạt, xoàn xoạt, xoàn xoạt.

Nó mà còn ở đó thì sao nhỉ?

Nhỡ chúng tôi chỉ làm mọi chuyện xấu đi thì sao?

Nhỡ chúng tôi lại làm con vật cáu lên thì sao?

- Đã xong. - Lauren thông báo. - Cậu quay lại được rồi.

Tôi quay lại, thở phào. Giữa bàn là một đồng vụn giấy. Mỗi mẫu chỉ nhỏ bằng móng tay út của tôi.

Mặt Lauren đỏ bừng.

- Tớ không muốn phải lặp lại điều này.

- Tớ nghĩ tớ sẽ kiểm tra lại chúng. - Tôi nói. Tôi hy vọng cô ấy sẽ nói tôi không phải làm thế.

Nhưng Lauren lại gật đầu. Tôi biết cô ấy đúng. Chúng tôi nên thận trọng, phải chắc chắn là con vật đã biến khỏi.

Tôi kéo trể kính xuống. Những mẫu giấy này rất nhỏ. Tôi rất khó nhìn rõ.

Tôi nhoài lên bàn.

Tôi vẫn chưa yên tâm lắm.

Một dòng mồ hôi chảy xuống cằm tôi rồi nhỏ thành vũng trên bàn. Tôi cúi thấp xuống, thấp nữa. Mắt gí sát lại gần, gần nữa.

Mạch máu căng lên giần giật trong tai tôi.

- Cẩn thận nếu không...

Lauren chưa kịp cảnh cáo hết thì đã quá muộn.

Một cái càn nhỏ xíu bật vào mặt tôi.

Cặp kính của tôi bay vèo lên.

Tôi nghe tiếng rơi đập xuống sàn.

- Lauren! Nhặt cho tớ cái kính! - Tôi la thất thanh.

- Nó đâu rồi? - Cô cũng hét lên, nằm bò ra sàn nhà tìm kính.

- Tớ không biết! Nhanh lên!

Mỗi mẫu giấy chìa ra một cái càn bé xíu.

Những cặp mắt tí hon nhìn trừng trừng vào tôi.

Những cặp càn cứng bật tanh tách.

Chúng bò lúc nhúc đầy bàn.

Hàng trăm con.

Hàng trăm con bọ ngựa càn cụp tí hon!

16

- Chúng trở lại rồi!
- Hả? Chúng? - Lauren ré lên.
- Chúng đang tràn ra từ những vụn giấy. - Tôi hét.
- Ôi, không! - Lauren rên rỉ. - Chúng ta phải làm gì bây giờ?
- Phải tìm kính của tớ!
- Tớ đang tìm dưới gầm bàn.
- Khoan đã! - Tôi kêu lên. Nhưng quá muộn rồi.

Lũ bọ ngựa đang rầm rập bò xuống chân bàn... về phía Lauren. Cả phòng bếp tràn ngập âm thanh đập cánh đáng sợ.

Tôi vớ cái khăn lau đĩa chụp lên những con quái vật nhỏ.

- Chạy khỏi đây ngay! Chúng đang bò tới chỗ cậu đây!

Lauren nhảy bổ từ gầm bàn ra.

- Chúng tới chỗ mình! Chúng tới chỗ mình! - Cô la hét, nhảy tung tung. - Tớ thấy như chúng bám trên tóc tớ! - Rồi cô chúi ra trước, vồ lấy vồ để vào đầu.

- Bình tĩnh nào! - Tôi hét Lauren. - Để tớ xem xem nào! Tiếng đập cánh mỗi lúc một to. Tôi khó mà tập trung suy nghĩ.

Lauren tiếp tục hoảng loạn lúc lắc đầu.

- Tớ không thể đứng yên được nữa đâu Wes. Tớ không thể! Làm gì đi! Xin cậu đây!

Tôi phải lấy tay giữ yên đầu Lauren. Đám bọ ngựa xanh lét đã phủ đầy đầu cô ấy, chúng luồn vào dưới tóc ngày một dày đặc.

Tôi ra sức gạt chúng xuống nhưng không được, chúng bật càng ra chìa vào tay tôi.

- Nhanh lên! Ra bồn rửa bát!
 - Nước! - Lauren la to. - Tuyệt vời. Chúng ta sẽ rửa trôi chúng đi.
- Tôi vặn vòi nước lạnh ra hết cỡ rồi đưa đầu Lauren vào.

Tôi ngoái lại nhìn cái bàn. - Ôi, không! Tôi thấy một con bọ ngựa bật tách khỏi mặt bàn, bay vù lên không trung. - Chúng bay được!

- Không ăn thua. - Tiếng Lauren từ phía bồn rửa bát. - Tớ vẫn cảm thấy chúng. Chúng bắt đầu cắn!

- Không, được chứ Lauren. - Tôi nói, mắt nhìn lên đầu cô. - Tớ thấy chúng đang ngã liểng xiểng.

Tôi thấy nhói một cái sau gáy. Rồi đến trán. Tiếp theo là mũi. Một bên tai.

Lũ bọ ngựa đã bám đầy đầu tôi.

Chúng bò tán loạn trên đầu tôi.

Chúng châm vào da tôi.

Tôi nhảy cẫng lên, rồi rút vò đầu.

Rồi tôi nghe có một tiếng kêu đáng sợ.

Và tôi biết chúng tôi đã tới số.

17

R..RĂ...NG..RẮC.C...C.

Tôi nghe có tiếng vỡ vụn ra. Ngay dưới chân mình.

Và cùng lúc tôi biết mình đã giẫm lên cái gì. Thất vọng tràn trề, tôi nhặt cái kính dưới sàn lên. Có thể còn một mắt kính chẳng, tôi thì thăm cầu nguyện. Có thể chẳng.

Không.

Cả hai mắt kính... đã vỡ.

Thôi rồi, cả hai chúng tôi, tới số rồi, tôi thăm nghĩ.

Tôi lại vớ cái khăn lau đĩa. Lần này tôi chụp nó lên đầu mình cố tránh bị lũ bộ ngựa cắn.

Nghĩ đi, Wes, nghĩ đi, tôi tự thúc giục mình. Chúng là côn trùng. Làm cách nào diệt được côn trùng?

Tôi sờ vào cái công tắc trên tường, bật cái đèn trần lên.

Đúng rồi! Bọn côn trùng bay hết về phía đèn và làm thành vòng tròn. Một số bay quanh bóng đèn và rơi xuống bàn. Rồi chúng lại vùng dậy lao vào bóng đèn.

Chúng đã bị kiểm soát. Ít nhất là lúc này.

Lauren rút đầu ra khỏi vòi nước. Tóc cô nước chảy ròng ròng. Chảy xuống đầy mặt cô.

- Bọn chúng đâu rồi?

Tôi chỉ bóng đèn trần.

Lauren khẽ reo lên.

- Tuyệt! Giờ chúng ta phải tìm kính của cậu.

- À, ờ, tớ đã thấy rồi. - Tôi ngập ngừng, giơ cái kính lên.

- Ôi không! Chúng ta làm thế nào bây giờ? - Lauren than thở. - Cậu có cái kính nào khác không?

- Đây là cái kính khác đó rồi. - Tôi đáp.

Tôi ngó lên cái đèn trên trần, nheo mắt nhìn thẳng bóng đèn. Tiếng vù vù đột nhiên bé đi nghe chỉ còn vo ve, vo ve...

Mắt tôi cay xè, nhưng tôi vẫn cố nhìn... bởi tôi nhận thấy có một sự thay đổi nhỏ.

- Có cái gì đó đang diễn ra. - Tôi lẩm bẩm.

- Cái gì? - Lauren bấu tay tôi. - Cái gì diễn ra. Nói cho tớ đi!

- Chúng đang biến đổi.

- Biến đổi à? Như thế nào? - Lauren cuống quýt hỏi. - Không phải chúng to lên đấy chứ? Xin cậu, đừng có nói là chúng đang to lên.

- Không. Chúng không hề lớn thêm. Nhưng chúng cũng không nhỏ đi. - Tôi chớp chớp mấy cái. - Chúng đang biến thành những chấm nhỏ. Giống y như lúc ở căng tin trường!

- Có thể chứ! Thế có nghĩa là chúng sắp biến mất! - Lauren vui sướng hét lên.

- Tớ không nghĩ thế đâu, Lauren.

- Ờ, thế chúng đang làm gì? - Cô lại hét lên.

- Chúng vẫn ở đó. Kêu vo ve. Những chấm cam, vàng, hồng, xanh vo ve. - Tôi tường thuật. - Giờ chúng đang bay vòng tròn quanh đèn. Bay rất nhanh. Các chấm màu dường như hòa thành một.

- Có lẽ chúng đang chết. - Lauren rụt rè nói.

- Không! - Tôi thét. - Không! Chúng đang tạo thành một quả bóng màu! Một quả bóng xanh lá cây đại tướng!

- Ôi, kh..ông...g.g! - Lauren rên rẩm. - Nhìn kìa!

Tôi rời mắt khỏi quả cầu xanh quay tít.

- Nhìn kìa! - Lauren lại kêu to, tay run run chỉ về phía cái bàn. - Tắm ảnh ấy. - Giọng cô khàn lại.

Tôi nhìn cái bàn.

Hàng trăm mảnh giấy vụn đã biến mất.

Tắm ảnh đã được phục hồi... hòa thành một. Với hình dáng một con bọ ngựa trắng to bự ngựa chính giữa.

18

Tôi dõi mắt theo quả bóng xanh.

Nó rơi xuống sàn nghe bịch một tiếng.

Hai cái còng đen xì bật ra từ đỉnh quả bóng.

Sáu cái còng dài đầy ngạch nhọn bật ra từ phía sau.

Cặp còng trước xổ ra, gõ cồm cộp xuống sàn.

- Ra khỏi đây thôi. - Tôi gọi Lauren. Ra khỏi đây khi còn có thể!
Con bộ ngựa đang quay lại!

- Tớ đứng chỗ này! - Tiếng Lauren. - Nó đâu rồi? Tớ phải làm gì đây?

- Nó đang đi đường này. Nó bò quanh bàn và đang ở cạnh tường. Có lẽ nó chưa quyết định bò về hướng nào, tớ hay cậu.

Lauren trườn quanh bàn.

- Nó đang làm gì đấy? Cậu có nghĩ là nó sắp sửa tấn công không?

Tôi cứ lùi mãi cho đến lúc chạm lưng vào tường.

- Nó đến gần quá rồi, tớ không lùi thêm được nữa. - Tôi thở gấp. - Nó đang ở tư thế cầu nguyện.

- Wes, khéo chết đấy! - Lauren hét to. - Nó muốn ăn những thức ăn còn sống!

Tôi ngồi bệt xuống sàn và nhắm nghiền mắt lại. Tôi cố nín thở.

Trong một khoảnh khắc không có gì xảy ra. Rồi tôi bỗng thấy cặp còng lạnh toát của con bộ ngựa dò dẫm trên cổ mình.

Chắc nó đang xem mình có sống không đây, tôi nghĩ bụng. Chỉ cần tôi khẽ rung một thớ thịt là nó sẽ tấn công ngay.

Tôi cảm nhận rõ hơi nóng phả ra từ mồm nó vào má mình.

Dãi nhớt nó rỏ cả vào mặt tôi.

Khóe mắt tôi giật giật khi nó vờn cặp còng đáng sợ khắp da thịt mình.

Tôi chỉ muốn hất tung nó ra xa.

Đừng cử động. Đừng cử động.

Tôi muốn thở. Ngực tôi thắt lại. Phổi tôi như muốn bung ra.

Không được động đây! Không được động đây!

Rất từ từ, tôi cảm nhận con bộ ngựa bò đi khỏi. Tôi nghe rõ cả tiếng rột dãi của nó dính nhớp nháp đầy sàn bếp.

Tôi mở hé một mắt.

Nhưng tôi không thấy nó. Nó đâu rồi nhỉ?

Phổi tôi đúng là sắp vỡ tung ra rồi đây. Tôi khẽ hít một hơi, mở nốt mắt kia rồi khẽ nhòm đầu lên.

Giờ thì tôi thấy nó rồi.

Nhưng Lauren thì không. Cô ấy đang nhìn tôi. Môi mím chặt. Hai tay xoắn vào nhau. Cô ấy đang lo cho tôi.

Còn con bộ ngựa thì đứng đó... ngay cạnh cô. Nó đứng ngay cạnh Lauren - một vật thể đang thở, đang cử động, đang sống.

Tôi khẽ khàng đứng dậy.

- Đừng cử động. - Tôi nói không thành tiếng.

Lauren hiểu ngay.

Tôi rón rén vòng ra sau con bộ ngựa. Từ từ. Rất từ từ.

Nó đã chạm tới chỗ lò sưởi. Nó mài mài cặp càng xuống sàn.

Rồi nó giục hai càng vào nhau.

- Ê, hai người chơi trò gì thế kia? Sao anh chị lại bỏ lổm ngổm thế? - Một giọng nói vui vẻ vang lên ngoài lối vào.

Chết rồi, Vicky.

Con bộ ngựa quay phắt về phía em gái tôi. Tôi nắm tay Lauren, kéo cô chạy xa khỏi chỗ nó.

- Chà! Kính anh vỡ vụn rồi này. - Vicky tiếp tục nói, tay nhặt cái khung kính trên bàn lên ngắm ngía. - Wes, anh gấp rắc rồi rồi đây!

Con bộ ngựa huơ cặp càng đẩy răng cửa nhọn lên. Cặp mắt lồi của nó lảo liên hết nhìn tôi rồi Lauren đến Vicky rồi lại nhìn tôi.

- Em chưa hề bị vỡ kính. - Vicky khoe khoang. - Cũng chưa bao giờ làm mất kính. Chờ bố mẹ về rồi xem. - Nó lấy tay đẩy cặp kính lên.

Tôi men tường bò ra chỗ Vicky. Rồi đứng bật dậy, tôi giật kính nó ra và đẩy nó ra khỏi chỗ đang đứng.

- Ờ này, anh làm gì thế! - Nó la lên. - Kính của em cơ mà!
Nó cố giằng kính lại.

- Suýt...t! - Tôi ra hiệu, tay giơ cao cái kính lên đầu.

Vicky nhảy chơi chơi lên nhưng không với tới.

- Vicky, ra chờ ngoài kia đi. Anh hứa sẽ trả lại kính cho em ngay. -
Tôi dõ dằn.

- Em sẽ không đi khi chưa có kính! - Vicky khoanh tay trước ngực thách thức. - Và tốt hơn là anh đừng có làm vỡ kính của em.

Tôi đeo kính của em gái vào. Nó quá hẹp. Nó làm đau mũi tôi. Còn gọng thì không vòng nổi đến tai tôi.

- Trông anh ngớ ngẩn lắm! - Vicky nói.

- Yên nào! - Tôi nhắc. Tôi cần phải tập trung.

Tôi bắt đầu nhìn con bộ ngựa.

Tôi tiến lại gần nó hơn và nhìn thật chăm chú.

Tôi căng mắt ra để nhìn cho rõ mọi thứ.

Tập trung. Tập trung. Không được chớp mắt.

Tôi tiến gần nữa.

Tôi nhìn.

Biến đi. Làm ơn, biến về tấm ảnh đi.

Phải làm được, tôi tự nhủ. *Phải làm được.*

Nhưng con bộ ngựa vẫn trơ trơ.

19

- Cái kính này không có tác dụng! - Tôi rên lên. - Nó chẳng làm được gì cả!

Con bộ ngựa phóng bật ra, nhanh tới mức tôi không kịp nhìn thấy. Nhưng tôi cảm nhận thấy.

Nó bám vào cổ tôi. Nó bổ càn xuống tóc tôi.

Cặp càn nó cứa vào da tôi.

Cặp mắt lồi của nó xoi mói thềm thuồng, nhìn thẳng vào mắt tôi.

Hàm nó bạnh to và chìa ra. Rồi nó vật tôi ngã xuống sàn.

Lauren và Vicky bật lên một tiếng khi thấy tôi đứng lên.

- Anh ấy đang dậy kìa! - Vicky hét.

Tôi dấm đá tay chân điên cuồng.

- Wes, anh làm em sợ! - Nó lại hét.

- Nhìn nó tiếp đi Wes! Nhìn nó đi! - Tiếng Lauren la.

Tôi nhìn thẳng vào mặt con bộ ngựa. Các sắc màu bắt đầu xoay tròn trong cặp mắt sâu đen của nó. Lúc này trông cặp mắt đó như hai cái kính vạn hoa khổng lồ. Chúng biến đổi màu sắc liên hồi xanh, cam, vàng, hồng.

Những sắc màu xoay tròn!

Những chấm màu!

Có tác dụng rồi! - Tôi reo lên. - Tớ nghĩ là nó bắt đầu có tác dụng!

Cặp kính của Vicky đã có tác dụng. Nó nhẹ hơn kính tôi nên tốn thời gian hơn.

Các chấm huỳnh quang bắt đầu phủ khắp cẳng chân rồi cặp càn con bộ ngựa. Phủ khắp cả người nó.

Sau đó đám chấm tản ra.

Tôi ngồi thụp xuống sàn nhưng vẫn giữ chặt cặp kính.

Đám chấm đậu xuống tủ lạnh. Chúng húc vào cánh tủ. Chúng xoay tròn, quay tròn như một cơn lốc nhỏ cuốn ngang qua bếp.

- Trỏ em kính đây. - Vicky rên lên. - Anh làm bộ như người điên ấy.

- Wes, tắt ảnh! - Lauren nhắc rồi nhảy bổ ra bàn.

Tôi gượng đứng dậy và nhìn qua vai Lauren.

Hình con bộ ngựa trắng đã được phủ một lớp màu. Con bộ ngựa đã trở lại đúng chỗ của nó.

Sal hoàn toàn đúng. Có những thứ tốt hơn là nên đặt trong không gian hai chiều.

Tôi ngồi phịch xuống ghế.

- Chúng ta thắng rồi! Thắng rồi! - Lauren hò reo.

- Chưa đâu. - Tôi thở dài. - Chúng ta vẫn chưa hủy được tắt ảnh.

- Trỏ em kính đây, anh Wes. - Vicky giậm chân mạnh xuống sàn.

- Chưa được, Vicky. - Tôi gắt.

- Em mách bố mẹ. Bố mẹ sẽ cho anh biết tay.

- Thế bố mẹ đâu? - Tôi hỏi.

- Đang ngoài sân trước đốt lá. - Vicky đáp rồi chạy ra ngoài, đóng sầm cửa lại.

Tôi quay ra nhìn Lauren cười. Tôi lại nhìn tắt ảnh.

- Hãy đốt nó đi!

- Phải...i..i..i! - Lauren giơ lòng bàn tay lên và chúng tôi đập tay vào nhau.

Chúng tôi lao ra sân trước.

- Con chào mẹ! - Tôi lên tiếng. - Bố đâu ạ?

- Bố ở sân sau, đang vun thêm lá. - Mẹ đáp. - Wes, con nghịch gì kính của em thế? - Vicky đang đứng sau lưng mẹ, nhìn tôi đắc thắng.

- À, dạ... đấy là một cách thực hành khoa học. - Tôi buột miệng.

- Cho giờ của thầy Gosling. Về mắt người ạ. - Lauren tiếp lời.

- Cho anh đeo thêm năm phút nữa thôi Vicky. - Tôi dỗ. - Cho anh đeo thêm mấy phút nữa, Vicky, anh đang học mà.

Vicky sục chân xuống đất rồi đá tung lên quần tôi.

- Thôi nào, Vicky. - Mẹ vỗ về, dang tay ôm lấy vai nó. - Con ra giúp bố dọn lá ở sân sau đi. Rồi sau đó chúng ta sẽ cùng vào nhà ăn kem.

- Thế con có được đốt lá không? Con có được ăn kem chuối sô cô la không? Con cho con Clawd một ít có được không?

Không, được và được. -Mẹ đáp khi cả hai cùng rảo bước ra sân sau.

Tôi nhìn trời. Nó đã sẫm tối rồi. Trăng đã lấp ló trên cao.

Tôi quay ra Lauren.

- Được rồi. - Tôi nói. - Sẽ chẳng có chuyện gì đâu. - Tôi tung tấm ảnh vào giữa đồng lửa.

Ngọn lửa liếm ngay viền tấm ảnh. Rồi có một tiếng nổ khê giống như tiếng củi cháy nổ lách tách.

Lauren và tôi nhảy lùi lại.

- Nhìn chúng ta sợ rúm kìa. - Lauren cười đau khổ. - Tớ không nghĩ lại có chuyện chẳng lành đâu. Cậu thấy đúng không?

- Đúng. - Tôi đáp. Nhưng tôi chợt ngửi thấy. Một mùi rất kinh. Rất thối. Rất giống mùi hơi thở của con bộ ngựa.

Ngọn lửa đã liếm đến nửa tấm ảnh. Lửa nóng rùng rục đốt xuyên cháy nó và hắt sáng lên trời.

Khói bốc lên cuộn cuộn từ giữa đồng lá cháy. Một cột khói xám xanh. Nó bốc nhanh thành một dải dài và thẳng đứng.

Rồi tôi lại nghe thấy tiếng đập cánh. To hơn. To hơn nữa. Hơn nữa. Tôi muốn bịt tai lại. Nhưng tôi con phải giữ chặt kính.

Lauren liếc tôi.

- Cậu ổn chứ? - Cô hỏi.

Tôi gật đầu.

Cột khói bốc cao lên trời. Nó bốc cao hơn cả mặt trăng vàng tròn vành vạnh. Rồi nó bắt đầu cong xuống.

Cột khói cong oằn xuống... phút chốc tạo thành hình con bộ ngựa đang cầu nguyện. Nó khổng lồ và đen sì, bay lơ lửng phía trên mặt trăng.

Nó biến mất.

Tôi quay sang hỏi Lauren.

- Cậu có thấy không?

- Thấy cái gì? - Cô hỏi lại.

- À, không. - Tôi đáp.

Không một ai khác nhìn thấy con bộ ngựa.

Không một ai khác nghe tiếng nó đập cánh.

Không một ai khác có thể biết nó sống dậy.

Con bộ ngựa là cơn ác mộng của riêng tôi.

Một cơn ác mộng trong không gian ba chiều.

Và nó đã qua đi.

Hay là chưa?

20

Hai tuần sau , Lauren từ trường cùng về với tôi. Chúng tôi định cùng làm bài tập về nhà.

- Wes, hôm nay con có bưu phẩm. - Mẹ vừa vào bếp vừa nói. Mẹ đặt trước mặt tôi một bưu kiện hình trụ tròn.

Lauren và tôi đưa mắt nhìn nhau.

- Phần thưởng kỳ bí! - Chúng tôi đồng thanh reo vang.

Cả hai cùng bỏ vội bút xuống.

Tôi nhấc cái gói lên, đọc địa chỉ của người gửi.

- Từ công ty phát hành bức ảnh. - Tôi bảo Lauren. - Đúng là phần thưởng cho mình rồi.

- Mở ra đi! - Cô giục.

Tôi xé lớp giấy gói và rút quà tặng ra.

- Không thể tin được! Một tấm ảnh khác! - Tôi kêu lên, mở bức ảnh ra bàn.

- Ôi, không! - Lauren thốt lên. - Cẩn thận đấy Wes. - Giọng Lauren run rẩy.

- Lại bức ảnh nữa hả con? - Mẹ hỏi, nhìn qua vai tôi. - Phần thưởng đấy à, cháu nhìn được không Lauren?

Lauren nhìn tấm ảnh:

- Ui, ui. Cháu không thấy gì đâu ạ. Chỉ toàn dòng kẻ đen trắng.

Mẹ cũng đứng nhìn một lúc. Nhưng rồi mẹ chẳng thấy gì.

- A, cái gì thế ạ? Lạ nhỉ? Tấm ảnh của ai thế? Nó là ảnh gì? Cho em thử được không? - Đó dĩ nhiên là giọng Vicky.

- Tất nhiên, xem đi. - Tôi nói, chìa tấm ảnh ra trước mặt nó.

- Ôi. Chẳng thấy gì cả. Mẹ ơi, bữa tối ăn gì ạ? Con ăn bim bim bây giờ được không? Cho con ăn mẹ nhé? Con Clawd đâu ạ?

- Bánh pizza, không, ở ngoài sân. - Mẹ trả lời Vicky.

Lauren nhích lại gần hơn.

- Cậu định thử nhìn nó đấy à? - Cô thì thầm.

- Cậu bảo có nên không?

Lauren nhún vai:

- Cũng có thể. Chúng ta biết cách hóa giải nó mà, phải không?

Tôi nhào ra bàn và nhìn qua kính.

Chỉ cần vài giây tôi đã nhìn ra.

Nó rất to.

Và có lông.

Và hướng thẳng về phía tôi.

Một con nhện độc khổng lồ hồi hải lao ra từ phía sau tầng đá và giơ một cái chân đầy lông lên, chĩa ra ngoài tấm ảnh.

Tôi nhảy bật ra sau, suýt ngã đè lên Vicky.

- Wes! - Mẹ hét. - Có chuyện gì trên trái đất này xảy ra với con thế?

- Không có gì đâu mẹ. Tốt rồi ạ. - Tôi đáp. Tôi cuộn thật nhanh tấm ảnh lại. - Lauren, cậu giúp tớ một tay mang mấy quyển sách này lên gác được không?

Khi đã lên gác rồi tôi mới nói với Lauren.

- Trong ảnh có một con quái vật. Một con nhện độc khổng lồ. Và... Lauren, - tôi thì thào. - nó muốn thoát ra ngoài.

- Lại đây, Fluffy! - Có tiếng gọi vang lên từ cửa nhà bên.

Lauren và tôi cùng nhìn ra cửa sổ.

Tôi thấy Gabby. Nó và Corny đang đùa với con Fluffums. Chúng chơi trò này đây: chúng có một con mèo nhồi bông trắng, trông giống con Clawd. Nó có một cái nơ cài cổ và một dây xích nhỏ. Chúng quay tròn con mèo bông, tung đi rồi sai con chó đi tìm tha về.

- Đi nào, Fluff. - Corny hướng dẫn. - Đi tìm cái con mèo bắn thủ ấy lại đây.

Con Fluffums chạy đi rồi tha con mèo về. Nó cắn ngang cổ con mèo, mồm gừ gừ.

- Giỏi lắm! - Gabby tán thưởng, vỗ vỗ vào lưng con chó.

Trò này làm tôi phát ớn.

- Tớ thực sự bắt đầu thấy ghét bọn này. - Lauren nói.

Hai đứa sinh đôi ngược lên nhìn chúng tôi.

- Ê, con mèo mắt xéch của mày đâu rồi? - Corny dài giọng.

- Này, Fluffums đang muốn chơi với nó! - Gabby tiếp lời.

Chúng cùng quay quay cái lộn tóc đuôi ngựa rồi phá lên cười.

Tôi quay sang bảo Lauren:

- Tớ dám cá là tớ sẽ làm bọn chúng từ nay không dám ném quả bóng da vào con Clawd nữa.

Tôi nhào người ra cửa sổ hét to:

- Ê, này hai nhóc, tao quên chưa nói. Tao vừa nhận quà tặng vì đã giải được bức ảnh kỳ bí.

- Có chắc không đấy? - Gabby tròn mắt hỏi.

- Không lẽ nào. - Corny tiếp lời.

Tôi nhún vai rồi cúi thấp xuống qua khung cửa sổ.

- Tớ cá là chúng rất muốn xem quà tặng là gì. - Tôi nói. Tôi nắm chặt cuộn ảnh trong tay. - Có khi tớ sẽ đưa cái này cho chúng.

- Một ý hay. - Lauren đáp, nở nụ cười khoái trá. - Lần này tớ sẽ giữ kính cho cậu. Cậu cũng không muốn đánh vỡ kính lần nữa phải không?

- Corny! Gabby! - Tôi nhào ra cửa sổ gọi. - Chờ đấy nhé. Tao có cái này sẽ làm chúng mày thực sự bất ngờ đấy!

Nguyên

bản tiếng Anh:

"Nightmare in 3-D"

Nhà xuất bản

Pocket Books, 1996